

Nương Tử Được Cung Chiếu

Contents

Nương Tử Được Cung Chiếu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12: Chương 12	42
13. Chương 13: Chương 13	45
14. Chương 14: Chương 14	47
15. Chương 15: Chương 15	50
16. Chương 16: Chương 16	53
17. Chương 17: Chương 17	56
18. Chương 18: Chương Cuối	59

Nương Tử Được Cung Chiếu

Giới thiệu

Tên gốc: Sủng Nương Nữ chính: Tiểu Hoa Nam chính: Đồng Tiểu Ngộ Số chương: 20 Editor: ngocyen “T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-duoc-cung-chieu>

1. Chương 1

Phố Nghĩa Dân ở Lạc Hỉ thành, là con phố nhộn nhịp nhất thành này, các hiệu buôn mọc như nấm, các gian hàng quy tụ về một nơi, dù là ban đêm cũng náo nhiệt như ban ngày.

Mà nổi tiếng nhất là món bánh vòng của một cửa hàng điểm tâm nọ.

Thật ra cách làm món bánh vòng này rất đơn giản, chỉ cần nặn bột mì thành sợi dài, nối hai đầu lại với nhau thành một vòng, rán chín, vẩy lên ít đường bột, thật là một món điểm tâm đơn giản. Nhưng bánh vòng này rất xốp, cắn một miếng miệng đầy vị ngọt, quả thật là món yêu thích của người dân ở thành này. Về sau, mặc dù xuất hiện nhiều tiệm bán bánh bắt chước theo giống như vậy, nhưng chỉ có tiệm sáng tạo ra món bánh này đầu tiên là được hoan nghênh nhất, dù đã bán xong hết, ngoài cửa vẫn còn một hàng dài người xếp hàng.

“Ta muốn ăn bánh vòng ngọt, người đi mua cho ta” Tiếng nói trong trẻo vang lên, nghe ra là một nam hài đáng yêu khoảng chừng mười tuổi, nhưng giọng điệu lại hống hách, ngang ngược, hoàn toàn không có ý thỏa hiệp.

“Nhưng mà thiếu gia à, nhiều người xếp hàng như vậy...” Phía trước nam hài, mặc dù người tùy tùng mang dáng vẻ khúm núm nhưng có thể nhận thấy hắn không muốn xếp hàng mua bánh chút nào.

Ăn một cái bánh cũng phải xếp hàng dài thế này, đầu óc bọn họ có vấn đề sao? Hắn hoàn toàn không dám gật bừa.

“Nhiều thì sao chứ? Hay là người tìm cách xin họ cho người chen vào đi! Hôm nay nếu không mua bánh vòng cho ta, ta dứt khoát không về” Nói xong liền ngồi xuống tảng đá bên cạnh: “Đi nhanh lên!”

Thân là nô tài theo hầu thiếu gia hắn chỉ còn cách tuân theo, nhìn hàng người đang xếp dài như kiến, sờ sờ mũi, vừa nhắc chân định đến đầu hàng thương lượng lập tức bị mấy chục cặp mắt phía sau trừng cho rụt lại, lau mồ hôi trên trán rồi đi thẳng về phía cuối hàng.

Nhiều người như vậy chỉ sợ chưa đến lượt hắn thì bánh đã bán hết rồi!

Lần trước cũng vậy, tiểu thiếu gia giận đến mức nằm ăn vạ dưới đất, hắn tốn mất nửa canh giờ, đồ dành cầu xin cậu, bày đồ thành từng chồng bốn phía quanh cậu, rốt cuộc mới đỡ được cậu chịu về nhà.

Hu hu... Công việc này cũng khó quá đi, chẳng trách tiền lương của hắn cao hơn những võ sư khác, thì ra là do lão gia biết tiểu thiếu gia này quả thật rất khó chiều ý.

Hiệu gỗ Đồng gia sở hữu hơn trăm ngọn núi, là hiệu cung cấp gỗ cho cả nước, nhưng đời đời đơn truyền, chỉ có mình Đồng Tiểu Ngộ nên đương nhiên là được cưng chiều đến vô pháp vô thiên, quả thật là tiểu bá vương của dòng họ.

Hắn bị phái tới chăm sóc cho tiểu chủ, bề ngoài thì “hưởng lương cao”, bên trong lại khổ cực trăm bề.

Đồng Tiểu Ngộ thấy thân thể cường tráng của tên võ sư Tiểu Chu đáng ghét đó bị vùi trong hàng dài người xếp hàng, đến mức sắp không thấy người nữa, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười gian, sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Mỗi lần ra ngoài, Tiểu Chu được lệnh bảo vệ bên người cậu, tên này không khéo ăn nói làm cậu vui còn chưa kể, đến cả đồ ăn cũng muốn quản lý, ví như cậu muốn ăn kẹo hồ lô, hắn ta lại nói phu nhân cấm dấm không được ăn, nói thứ kia đồ ăn như thế, nhìn là biết không tốt, còn nói là đồ chỉ có dân đen mới ăn, phiền chết đi được.

Cũng chỉ là đồ ăn thôi mà, bộ ăn vào sẽ chết sao? Nhiều người ăn như vậy, chẳng lẽ tất cả bọn họ hôm sau đều không xuống giường nổi à?

Lăng nhà lăng nhăng chi bằng tìm việc cho hắn làm, còn mình thì được tự do.

Đồng Tiểu Ngộ theo đường quen chạy về chỗ người bán kẹo hồ lô, nói: “Ta muốn mua kẹo hồ lô!”

“Được thôi, tiểu huynh đệ.” Người bán hàng rút hai cây đũa cho cậu: “Tổng cộng sáu văn tiền.”

“Ta chỉ mua một cây thôi.”

“Muội muội cháu không muốn ăn sao? Thúc thấy cô bé muốn ăn lắm đó.”

“Muội muội ta?” Cậu làm gì có muội muội chứ? Nhà cậu chỉ có một tỷ tỷ phiền phức đã xuất giá nhưng cứ hễ chút là chạy về nhà mẹ để thôi.

“Đó không phải muội muội cháu sao?” Người bán hàng chỉ tay về bên trái cậu.

Đồng Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn theo, quả thật có một nữ hài tử chỉ đứng vền vền đến ngực cậu, miệng ngậm ngón trỏ, nước miếng rơi tí tách, mắt nhìn chăm chăm kẹo hồ lô.

Cho xin đi! Ông bị mù mắt sao? Nữ hài này mặc đồ cũ rách, nhìn bẩn như vậy rõ ràng là tiểu hài tử nhà nghèo làm sao mà giống công tử nhà giàu như cậu được chứ.

“Đó không phải muội muội ta.” Cậu lạnh lùng nói: “Ta chỉ mua một cây thôi!”

“Đó không phải muội muội cháu sao? Người bán hàng đưa cậu một cây kẹo hồ lô, lấy về ba văn tiền. “Nhưng thúc thấy hình như tiểu cô nương rất muốn ăn, nhìn cháu ăn mặc có vẻ giàu có như vậy, hay là mua cho tiểu cô nương một cây đi?”

“Ông tưởng ta làm từ thiện sao?” Đồng Tiểu Ngộ trừng mắt nhìn ông ta. “Nàng ta muốn ăn, sao ông không cho đi?”

Tại sao cậu phải xài tiền của mình chứ? Đồ thần kinh! Tưởng cậu ngốc chắc?

Nhà cậu có tiền, nhưng lão tử không thích xài tiền không có lý do, thì thế nào hả?

Ngậm kẹo hồ lô, Đồng Tiểu Ngộ mang tâm trạng vui vẻ đi dạo, đi một hồi chợt phát hiện có điều bất thường, hình như sau lưng có gì đó bước cùng nhịp với cậu.

Chẳng lẽ có người muốn bắt cóc cậu?

Con trai của một lão phú hộ nào đó ở thành kế bên đã từng bị bắt cóc, hoặc đưa tiền chuộc người về, hoặc là bị giết, cho nên người của Đồng gia ra ngoài phải luôn có võ sư võ công cao cường, thân thể cường tráng đi theo, như Tiểu Chu dù tính nhiều chuyện như nữ nhân nhưng lại có sức mạnh khủng khiếp đến mức nhỏ được cả đại thụ to tướng chỉ với tay không.

Bây giờ không có Tiểu Chu bên cạnh, lỡ như có người thật sự muốn bắt cóc cậu, một tên tiểu tử mới mười tuổi như cậu quả thật không có sức chống trả.

Cậu không thể ngồi chờ chết!

Đồng Tiểu Ngộ chợt dừng bước, quả nhiên tiếng bước chân kì lạ sau lưng cũng dừng theo, cậu quay đầu, nhìn mọi người qua lại trên đường cũng không thấy có ai khả nghi.

Không phải trốn rồi chứ?

Cậu thử tiến thêm.

Tiếng bước chân lại xuất hiện.

Cậu quay lại thật nhanh.

Vẫn không thấy có người khả nghi.

Tên xấu xa này cũng nhanh thật, vừa quay đầu hắn đã trốn mất, phải cẩn thận đề phòng mới được.

Lần này cậu đi mấy bước, đang đi thì quay đầu lại, không thấy kẻ xấu đâu, trước ngực lại bị đập vào một cái, đau nhói.

“Ui da!” cậu che ngực lui về sau mấy bước, rốt cuộc cũng nhìn thấy bộ mặt thật của tên theo dõi mình: “Người...”

Tóc buộc lờm chờm, miệng ngậm ngón tay, nước miếng thì rơi tí tách, không phải nữ hài tử mà tên bán hàng có mắt như mù kia tưởng nhầm là muội muội cậu đó sao?

Nàng muốn gì chứ?

Nữ hài tử cứ đứng ở chỗ cũ, nhìn chăm chăm kẹo hồ lô trên tay cậu.

Cậu nhìn thẳng nàng, phát hiện nàng vừa gầy vừa bần, cũng vì vậy mà đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của nàng vừa to vừa tròn như hai viên bảo thạch đen thần bí hút hồn người khác.

Cậu dời kẹo hồ lô qua bên phải, bảo thạch đen cũng chuyển sang phải, cậu dời tiếp sang trái, bảo thạch đen cũng dời sang bên trái.

Cậu đưa kẹo về phía trước, nữ hài tử lại bước về trước một bước.

Cậu rút tay lại, tiểu nữ hài dừng bước.

“Người muốn ăn à?”

Tiểu nữ hài gật đầu.

“Hừ” Đồng Tiểu Ngộ cười lạnh: “Sao ta phải cho người ăn?”

Nói xong cậu há to miệng, cắn từng miếng, chẳng mấy chốc đã ăn hết cây kẹo.

Tiểu nữ hài ngẩn người nhìn cậu, khó nén vẻ thất vọng.

“Sao hả?” Đồng Tiểu Ngộ tiện tay ném que trúc xuống đất: “Ta không cho người ăn đấy!”

Đột nhiên tiểu nữ hài hung tợn nhào đến, bất ngờ dọa cậu hết hồn, dù chưa đụng trúng cũng khiến cậu bị dọa tới mức ngã xuống móng chạm đất.

“Người... người muốn làm gì?”

Tiểu nữ hài đứng cách cậu hai bước cúi người xuống nhặt que trúc cậu vừa vứt, không ngại dính bùn đất liền cho vào miệng.

“Nè! Người... cái đó bẩn lắm, đừng ăn!”

Thấy nàng không sợ bẩn, liếm sạch đường và kẹo còn sót lại trên que trúc cậu vứt đi sau đó nhìn cậu chăm chăm.

Đồ trong nhà mà rơi, mẫu thân cậu còn không cho cậu chạm vào chứ đừng nói là cho vào miệng, nàng không sợ đau bụng hay sao?

Liếm sạch que trúc, tiểu nữ hài nhấp môi ra vẻ chưa đã thèm, ném que trúc trong tay quay đầu bước đi.

Nàng định đi đâu? Lòng hiếu kỳ của Đồng Tiểu Ngộ bị khơi dậy.

Chỉ thấy tiểu nữ hài chạy tới chạy lui trên đường, người nào vừa đi vừa cầm đồ ăn thì lập tức đi theo, chỉ cần họ vừa vứt bỏ, nàng lại nhặt lên cho vào miệng như cũ.

Nàng là ăn xin sao? Đồng Tiểu Ngộ hiểu ra nhưng vẫn đi theo.

Đến khi nàng vừa định nhặt xương gà dưới đất, một con chó đến giành với nàng, cậu vội vàng đến muốn lôi nàng đi, nhưng nàng lại bỏ tay cậu ra, hai tay nàng giơ cao ngang đầu, vẻ mặt dữ tợn, cắn răng trừng lại nó.

Không phải muốn đấu với chó chứ? Chỉ vì một cái xương gà không còn miếng thịt kia à?

“G...rừ....” Tiểu nữ hài gầm ra tiếng ngân uy hiếp.

“G...rừ....” Rõ ràng chú chó không xem một tiểu cô nương gầy yếu như nàng là đối thủ.

“Này, đừng giành với chó chứ, nếu muốn ăn ta mời người ăn là được rồi.” Được rồi, được rồi! Hôm nay cậu có lòng tốt, xem như làm từ thiện có được không.

Tiểu nữ hài như không nghe thấy cậu nói, lại như nổi điên xông đến chỗ con chó kia.

“Này!” Cậu không suy nghĩ nữa, xông tới ôm lấy tiểu cô nương.

“Grào... Grào... Grào.” Tiểu nữ hài giãy giụa, nắm ngón tay cào loạn trên mặt cậu.

“Oa... Đau quá!” Chết tiệt, nhất định là cậu chảy máu rồi: “Ta mời người ăn! Ta mời người! Đừng giành với chó nữa!”

Cậu gào lên không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc tiểu nữ hài cũng nghe được lời cậu, quay đầu lại, khuôn mặt không còn đáng sợ như lúc nãy, trong mắt đầy hoang mang.

Cậu tránh tầm mắt của người dân đang vây xem, trừng mắt nhìn chủ quán: “Cho một bát mì, lấy bát lớn nhất nhé!”

“Được, được, có ngay.” Ông chủ xem xong trò cười quay vào trong.

“Ngồi đi!” Đồng Tiểu Ngộ bế nàng ngồi lên ghế, thấy cặp mắt to tròn của nàng còn nhìn chăm chăm xương gà của chó, cậu xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đang thèm thuồng của nàng về phía mình: “Không được nhìn, nhìn nữa sẽ không cho người ăn mì!”

Vừa nghe đến chữ ‘mì’, hai mắt nàng bừng sáng, vui mừng nhìn cậu.

2. Chương 2

Ừ, mặc dù tiểu cô nương này gầy tong teo, người lại bần, nhưng nhìn kĩ lại rất xinh đẹp! Con người đen trắng rõ ràng, linh hoạt có hồn, da thịt trắng nõn như đậu hũ, miệng nhỏ nhắn vừa tròn vừa đỏ au, đúng là tướng mạo thanh tú đã nhìn thì khó quên.

“Mì tới đây.” Mì nóng hổi được bưng lên bàn.

Nước mì thơm lừng xộc vào mũi, trông mắt tiểu nữ hài càng sáng, cầm thìa vớt nhưng sợi mì trơn tuột vớt mãi không được.

“Đồ ngốc! Không biết dùng đũa à?” Đồng Tiểu Ngộ nhét đũa vào tay nàng.

Nàng khốn khổ nhìn đôi đũa, rõ ràng có năm ngón tay sao lại không điều khiển đũa được.

“Mẫu thân người không dạy người dùng đũa hả?” Cậu tức giận hỏi.

Tiểu nữ hài lắc đầu.

“Sao lại ngốc vậy chứ.” Cậu vòng hai tay trước ngực, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Tiểu nữ hài không quan tâm cậu đang khó chịu vì chuyện gì, nàng ngừng không dùng đũa nữa, dùng thìa cẩn thận vớt một lượng mì lớn lên, miệng kề sát thành bát, tay đẩy mì vào miệng.

“Làm vậy rất nóng.”

Nàng mặc kệ, dồn sức ăn.

“Người ăn như vậy thì bỏng mắt.”

Dù nóng đến hai mắt đều đỏ, rơi cả nước mắt nhưng nàng vẫn tiếp tục đẩy mì vào miệng.

“Ngu ngốc! Đần hết biết!” Cậu không nhìn được nữa, giật lấy thìa, cầm đũa lên, gấp mấy sợi mì bỏ vào trong, thổi hai cái rồi đưa sang cho nàng: “Ăn.”

Nàng há miệng ngậm vào, ăn ngon lành, nuốt xuống rồi lại mong đợi nhìn cậu.

Nếu trên miệng có cái đuôi, chắc chắn là sẽ quẫy không ngừng để lấy lòng cậu.

Đồng Tiểu Ngộ bĩu môi, tiếp tục gấp mì bỏ vào thìa, thổi nguội, đút cho nàng.

Được mấy lần, cậu mới nhận ra hành động mình đang làm – cậu đang đút mì cho người khác sao?

Đường đường là đại thiếu gia nhà họ Đồng, cơm bưng nước rót có người hầu hạ, đút cơm là chuyện của nô tài, cậu không những đút cơm, mà còn đút cho ăn xin.

Cậu đang đút một kẻ ăn xin!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, sao cậu còn làm người được nữa?

Thấy cậu ngẩn người, vẻ mặt đầy khiếp sợ nhưng không hiểu vì sao cậu như vậy, tiểu nữ hài buồn bực đẩy cậu một cái.

Cậu phục hồi tinh thần, thở phì phò nhét dưa vào tay nàng.

“Tự ăn đi!” Cậu sờ bát: “Hết nóng rồi!”

Tiểu nữ hài vui vẻ gạt đầu, tiếp tục dùng thìa ăn theo cách cũ.

Dù sao cũng hết nóng rồi, ăn như vậy chắc không sao đâu. Đồng Tiểu Ngộ vòng tay trước ngực, đề phòng mình lại kích động giành lấy thìa và dưa trên tay nàng, làm ra chuyện không xứng với thân phận của mình trên phố.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Vất vả lắm mới tìm thấy thiếu gia nhà mình, Tiểu Chu nước mắt nước mũi tèm lem chạy tới, “Cậu chạy đi đâu vậy? Nô tài tìm cậu cực khổ lắm đó!”

Tưởng cậu bị bắt cóc hoặc mất tích, làm hấn sợ đến thiếu chút nữa tim ngừng đập luôn.

“Ai bảo người mua một cái bánh vòng thôi mà cũng lâu như vậy hả?” Đồng Tiểu Ngộ trừng mắt: “Mua được chưa?”

“Mua được rồi, được rồi!” Tiểu Chu đưa bánh: “Xếp hàng lâu lắm mới mua được...”

Đồng Tiểu Ngộ đoạt lấy.

“Cũng may còn cái cuối cùng, muộn chút nữa là không mua được rồi!”

Đồng Tiểu Ngộ lấy bánh ra cắn một cái.

“Ăn hết ngon rồi!” Sau đó đem bánh nhét vào tay nữ hài tử: “Cho người.”

Mắt nữ hài tử bừng sáng.

“Thiếu gia, nô tài xếp hàng vất vả lắm mới mua được cái bánh này...”

“Vậy thì sao hả?” Đồng Tiểu Ngộ trừng mắt lườm hấn một cái: “Được rồi! Trời cũng tối rồi, ta muốn về nhà.”

Đồng Tiểu Ngộ nhảy qua ghế, cố ý không nhìn tiểu nữ hài thêm cái nào nữa.

“Được được được, thiếu gia, chúng ta mau về thôi, nếu không về trễ, phu nhân sẽ lo lắng.”

“Tiểu Chu, người thật lắm lời, có thể bớt nhiều lời như nữ nhân được không?”

“Thiếu gia, không phải tiểu nhân lắm lời, tiểu nhân chỉ quan tâm cậu thôi mà...”

Chủ tớ người trước người sau đã đi xa, tiểu cô nương không quan tâm họ đang cãi nhau cái gì, cắn một miếng bánh vòng ngọt.

Rất ngọt, rất ngon nha...

Đêm khuya thanh tĩnh, không một tiếng động.

Viện phía đông nam của Đồng gia, là Thanh Tâm Cư nơi ở của Đồng Tiểu Ngộ.

Cậu vốn đang chìm vào giấc ngủ trong phòng thì đột nhiên mở mắt, chợt ngồi dậy.

Có phải cậu đã quên mất một chuyện? Có phải cậu đã quên không trả tiền cho ông chủ tiệm mì rồi không?

Tiểu nữ hài ăn xin đó chắc chắn không có tiền trả, nàng ta bị xem là ăn quyt, không biết sẽ bị đối xử như thế nào nữa?

Có khi nào ông chủ tiệm mì bán nàng đi không? Hay là đánh nàng một trận tơi tả?

Có thể nào nàng sẽ nằm ở đầu đường, hơi thở mong manh, còn sót lại một chút hơi tàn?

Tâm trạng lo lắng treo lơ lửng, cậu hoàn toàn không tài nào ngủ được.

Thật ra thì sao cậu lại đi quan tâm tiểu nữ hài ăn xin kia chứ? Mạng hèn của một tiểu ăn xin như nàng, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, chỉ có thể đi nhặt thức ăn bỏ đi trên đất không khác gì chó hoang, nếu như mặc kệ nàng, sợ là cũng không chịu đựng được mấy ngày, trước khi chết còn có thể ăn một bát mì nóng hổi, còn có bánh vòng ngọt đang thịnh hành nhất, có thể xem như cậu đã làm một việc thiện rồi!

Mặc kệ nàng ta!

Những kẻ ăn xin thói chết ở đầu đường như thế, nàng ta không phải người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng.

Ngủ đi! Mặc kệ nàng.

Đồng Tiểu Ngộ trở về giường nằm, kéo chăn đắp kỹ, cố gắng nhắm mắt lại.

Chắc không phải nàng bị đánh chết rồi chứ?

Mắt nàng rất lớn, nếu như chết không nhắm mắt, chắc chắn là tràn ngập oán hận mà trợn thật to!

Thế này hình như là do cậu hại chết nữ hài tử kia.

Đồng Tiểu Ngộ lại mang tâm trạng không yên ngồi dậy, cậu vén màn ra, ngửa mặt nhìn sắc trời bên ngoài.

Sao lại tối như vậy, u ám như vậy, nặng nề như vậy?

Cậu dứt khoát xuống giường mang giày vào, đẩy cửa đi ra ngoài, ngồi trên bậc thềm, hai tay chống má, ngẩng lên nhìn những đốm sao dày đặc trên bầu trời, hai hàng lông mày phiền muộn tách ra rồi lại chau lại với nhau.

Sao trời không sáng nhanh đi?

Sáng nhanh một chút đi chứ!

Khốn thật!

“Thiếu gia, đợi nô tài với... Đừng chạy nhanh như vậy... Phù phù... Thiếu gia...” Tiểu Chu vừa chạy vừa thở hồng hộc, gần như sắp tắt thở.

Mới sớm tinh mơ, trời vừa tờ mờ sáng, đã có người xông vào phòng của tiểu Chu, trực tiếp nắm lấy đầu hắn hô to: “Dậy mau đi, ta muốn đi phố Nghĩa Dân.”

“Thiếu gia, đi phố Nghĩa Dân sớm thế này, các cửa hiệu còn chưa mở cửa mà!” Tiểu Chu xoay người ngủ tiếp.

“Vậy thì sao hả?” Đồng Tiểu Ngộ càng kéo tóc hắn căng hơn, căng đến mức da đầu hắn cũng sắp bị lột ra rồi: “Ta mặc kệ! Đi theo ta!”

Cậu muốn đi tìm người chứ đâu phải muốn đi mua đồ, ai thèm quan tâm cửa hiệu có mở hay chưa.

“Được rồi! Thiếu gia.” Tiểu Chu mang vẻ mặt đau khổ xuống giường: “Vậy chờ nô tài ăn sáng đã...”

“Ta muốn ra ngoài.”

“Vậy để nô tài đi bẩm báo với lão gia, phu nhân một tiếng...”

“Ta muốn ra ngoài ngay bây giờ!”

“Á!” Thiếu gia vậy mà lại nhẫn tâm đạp hắn một cước, cũng may hắn bị thô nhục hậu (da thô thịt dày), mà thiếu gia chỉ mới mười tuổi, đá hắn cũng không thấy đau lắm.

Bất đắc dĩ hắn đành đi theo Đồng Tiểu Ngộ đang cố tình gây sự này ra ngoài, chỉ thấy cậu vừa đến phố Nghĩa Dân, thì y như con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi, hắn không biết Đồng Tiểu Ngộ muốn đi đâu, hắn thở hồng hộc đuổi theo, chân cũng sắp đứt ra rồi.

Tiểu cô nương đó đang ở đâu?

Còn sống không?

Có còn sống không?

Đồng Tiểu Ngộ sốt ruột tìm kiếm xung quanh, tìm hết một lượt phố Nghĩa Dân, ngay cả một ngõ nhỏ cậu cũng không bỏ sót, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của nàng.

Có thể tiểu cô nương đã về nhà rồi chẳng?

Đồng Tiểu Ngộ chợt nhận ra.

Ai nói ăn xin thì không có nhà?

Nói không chừng tiểu cô nương còn đang ngủ ngon trong nhà, chỉ có cậu bị bệnh thần kinh, mới sáng sớm đã cuống cuống tìm người!

“Về nhà thôi.” Đồng Tiểu Ngộ mặt không cảm xúc nói với tiểu Chu đầu đầy mồ hôi.

“Thật tốt quá!” Tiểu Chu thở phào nhẹ nhõm.

“Về mặt như trút được gánh nặng đó của người là thế nào hả? Theo ta ra ngoài vất vả lắm sao?”

“Thiếu gia, nô tài không có ý này, chỉ là cậu còn chưa ăn sáng, cũng không báo với lão gia, phu nhân một tiếng đã bỏ ra ngoài, chỉ sợ bây giờ lão phu nhân đang rất sốt ruột đó!”

“Vậy nên bây giờ ta muốn trở về đây...” Đột nhiên, ánh mắt của Đồng Tiểu Ngộ bị thu hút bởi một bóng mờ trong ngõ tối.

“Lúc này ta chưa tìm qua chỗ này sao?” Đồng Tiểu Ngộ bước nhanh qua đó.

“Thiếu gia?” Tiểu Chu không hiểu gì cả buộc phải đuổi theo cậu.

Đồng Tiểu Ngộ đi vào ngõ tối, quả nhiên nhìn thấy một thân hình nhỏ nhắn đang cuộn tròn thành một khối.

“Này!” Đồng Tiểu Ngộ vội vàng xoay mặt của thân hình kia lại.

Đúng là nàng!

Đưa đầu ngón tay lên mũi nàng xem còn thở không, hơi thở nóng khiến Đồng Tiểu Ngộ thở phào nhẹ nhõm, nhưng quan sát kỹ, rõ ràng hai gò má của nàng sưng vù đỏ bầm, khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy sợ.

Đã qua một đêm còn chưa tan, đủ thấy tiểu cô nương đã bị bạt tai nặng thế nào... Không! Đây chắc chắn không phải chỉ bị tát một cái mà sưng đến như vậy, nhất định là bị đánh không biết bao nhiêu cái rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn mới có thể sưng thành đầu heo như vậy.

Chỉ có một bát mì mà thôi, hà tất phải đánh người ta ra nông nổi này chứ?

Đồng Tiểu Ngộ giận đến run người.

“Này, tỉnh lại đi, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đấy!” Đồng Tiểu Ngộ ra sức lay lay tiểu cô nương.

Tiểu cô nương mở đôi mắt ngái ngủ mơ màng, nhìn thấy cậu, nhếch môi nở một nụ cười hết sức chân thành.

Cậu quên không trả tiền đã bỏ đi, hại nàng bị đánh, sao nàng còn cười với cậu như thế?

Tiểu cô nương lấy một gói giấy dầu từ trong ngực, mở ra, rõ ràng là bánh vòng ngọt mà cậu đã cho, chỉ còn thừa lại một miếng nhỏ, vậy mà nàng lại xem miếng bánh đó như bảo vật vô giá mà cất giữ kỹ càng trong ngực.

Nàng đưa bánh vòng ngọt về phía cậu.

“Làm gì vậy?”

“Cho huynh ăn.”

Nàng nói được? Đồng Tiểu Ngộ kinh ngạc.

Hôm qua không thấy nàng mở miệng nói, ngoài lúc giằng co với chó có rống lên mấy tiếng ra, còn lại đều im lặng, cậu còn tưởng nàng là người câm điếc đấy!

“Ta không ăn.”

Nàng đưa thẳng bánh vòng ngọt lên kề sát miệng cậu.

Cái này để qua đêm rồi, sao còn ngon được!

Cậu cắn một miếng nhỏ, đúng là không còn xốp nữa, đồ chiên đã nguội rồi thì chỉ đầy dầu mỡ, quả thật cậu nuốt không trôi, nghẹn ứ, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng không xong.

Thấy cậu cắn xong, tiểu cô nương mới vui vẻ cầm về, quý trọng cắn một cái.

“Rất ngon.” Nàng cười thỏa mãn.

“Nếu người muốn ăn bánh này, lúc nào cũng có!” Đồng Tiểu Ngộ vứt bỏ bánh vòng đã cứng kia đi.

Nhìn thấy thức ăn rơi xuống đất, mặt tiểu cô nương biến sắc, nhặt bánh vòng ngọt lên, tức giận nhìn cậu.

“Cái này ta cho người, chẳng lẽ nó còn quan trọng hơn ta sao?”

Tiểu cô nương cắn răng, loáng thoáng, cậu nghe tiếng sao mà giống hệt như tiếng chó gầm.

3. Chương 3

“Được rồi! Người muốn ăn thì ăn đi.” Tùy nàng, dù sao đồ bỏ đi dưới đất nàng cũng từng ăn rồi, chẳng qua là cái bánh vòng ngọt đã nguội lạnh, ít ra vẫn còn sạch sẽ.

Lúc này tiểu cô nương mới trút bỏ vẻ mặt giận dữ, vui vẻ cắn một cái, sau đó lại đưa về phía cậu.

Bánh khó ăn như vậy, đánh chết cậu cũng không muốn ăn thêm miếng nào nữa.

“Ta no rồi, người ăn một mình là được!”

Nàng cười ngọt ngào, vui mừng ăn nốt miếng bánh ngọt cuối cùng.

“Này! Người tên gì?”

Nàng hoang mang nhìn cậu, suy nghĩ một lát, mới nói duy nhất một chữ, “Hoa...”

“Hoa?”

Chần chờ một lúc, nàng gật gật đầu.

“Chỉ có một chữ Hoa? Vậy họ thì sao?”

Nàng bặm môi, lắc đầu.

“Còn phụ mẫu của người?”

“Không có.”

“Không có phụ mẫu?” Làm người ai lại không có song thân? Chẳng lẽ lại chui ra từ tảng đá?

“Chưa gặp bao giờ.”

“Thiếu gia, nô tài thấy chắc là tiểu cô nương này bị bỏ rơi đấy!” Tiểu Chu đứng bên cạnh nói.

“Người bao nhiêu tuổi?”

Năm ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn lật qua lật lại, lắc đầu: “Không biết.”

“Tiểu cô nương này xem chừng khoảng ba, bốn tuổi thôi!” Tiểu Chu nhìn chiều cao của nàng mà đoán: “Nhưng lại là một tiểu ăn mày ăn không đủ no, có lẽ tiểu muội muội này đã năm, sáu tuổi cũng không chừng.”

Cho dù bao nhiêu tuổi, nhưng như vậy thì cũng quá gầy yếu rồi, nếu như mặc kệ, nàng không phải chết ở ven đường thì cũng sẽ chết cóng mất.

“Được, thế này đi! Ta đặt cho muội một cái tên, từ nay về sau, xem như muội là vật cưng ta nuôi vậy.”

Dù sao trong nhà cũng chỉ có mình cậu, tỷ tỷ kể cậu nhất cũng mười sáu tuổi, đã xuất giá rồi, cậu lại không được chơi đùa với nô tài, như vậy sẽ làm mất thân phận của cậu, nhưng nếu là vật cưng thì chắc không sao.

“Thiếu gia?” Tiểu Chu kinh hãi: “Sao có thể xem người như vật cưng được chứ?”

“Ta cho muội ấy thức ăn, muội ấy liền quấy đuôi mừng ta, không phải vật cưng thì là gì?” Đồng Tiểu Ngộ hùng hồn nói.

“Nhưng tiểu cô nương này không có đuôi mà!” Tiểu Chu còn lén liếc nhìn mông nàng một cái.

“Nhìn gì vậy? Cẩn thận ta móc mắt ngươi đấy.” Đồng Tiểu Ngộ thẳng tay đập vào mắt phải của Tiểu Chu một cái: “Ta nói muội ấy có đuôi thì muội ấy có đuôi!”

“Đau quá!” Tiểu Chu che mắt phải bị đau kêu lên: “Được rồi, có đuôi thì có đuôi.”

Dù thiếu gia nói tiểu muội muội này có ba cái đầu cũng đều đúng hết, được rồi chứ!

“Sau này! Muội tên là Tiểu Hoa.” Đồng Tiểu Ngộ chìa tay phải ra: “Tiểu Hoa, tay.”

Nàng hơi hoang mang mà đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay của Đồng Tiểu Ngộ.

“Tốt lắm, rất ngoan.” Đồng Tiểu Ngộ kéo nàng đứng dậy: “Chúng ta về nhà thôi! Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa cô nương? Tiểu Hoa cô nương?” Một cô nương mặc trang phục nha hoàn, tay cầm một gói nhỏ, đang tìm một tiểu cô nương khắp nơi trên hành lang của ngôi đình thủy tạ hoa lệ, xung quanh là hoa viên rực rỡ sắc màu.

Cô nương ấy tìm tới tìm lui, cuối cùng cũng tìm thấy Tiểu Hoa toàn thân mặc y phục màu trắng, nằm trên chiếc ghế đá dài trong đình nghỉ mát được xây giữa hồ, nàng đang chìm trong mộng đẹp, mấy sợi tóc tung bay trong gió.

Thân là nha hoàn bên người theo hầu Tiểu Hoa, Nguyệt Nhi cười than nhẹ, nàng ngồi xổm xuống phía trước chỗ Tiểu Hoa ngủ, hai tay chống cằm, ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn đến ngủ cũng đẹp như hoa Phù Dung kia.

Năm ấy Tiểu Hoa cô nương được thiếu gia “nhặt” về làm “vật cưng”, vừa đúng lúc nàng cũng ký khế ước bán thân vào làm nha hoàn ở Đông Phủ, còn nhớ rõ đó đã là chuyện của mười năm về trước.

Nhặt một người đem về, đương nhiên không phải việc nhỏ, hơn nữa còn nhặt về làm vật cưng, ai nấy đều cảm thấy thiếu gia đã ngang ngạnh đến mức coi trời bằng vung rồi.

Nhưng hẳn lại là người thừa kế duy nhất của Đồng gia, là miếng thịt trong ngực của Đồng lão phu nhân, là báu vật quý giá phu nhân nâng niu trong lòng bàn tay, là tâm can bảo bối của lão gia, hẳn nói muốn cho một tiểu ăn mày không có phụ mẫu làm vật cưng, bọn họ chỉ nhắc đi nhắc lại mấy câu ngoài miệng, rồi cũng chiều theo ý hẳn.

Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hoa cô nương, chỉ cảm thấy Tiểu Hoa toàn thân đều bẩn, người gầy guộc không có mấy lạng thịt, duy chỉ có đôi mắt là lớn vô cùng, nàng hoàn toàn không hiểu rốt cuộc thiếu gia coi trọng điểm gì ở Tiểu Hoa cô nương?

Mặc dù lão gia, phu nhân chiều ý thiếu gia, nhưng lại sợ Tiểu Hoa cô nương mang bệnh truyền nhiễm, có bộ chết..., khẳng khái mời đại phu về xem bệnh cho Tiểu Hoa cô nương.

Đại phu nói Tiểu Hoa cô nương bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng, cánh tay có dấu vết nghi là đã từng bị gãy xương, công năng tâm phế có hao tổn chút ít, khả năng hấp thu của ruột và dạ dày kém, dù có cố gắng điều dưỡng, cũng không thể phục hồi tốt như trước.

Nói cách khác, dù hao tổn một khoản tiền lớn để bồi dưỡng ‘vật cưng’ này, cũng chưa chắc nó có thể nhanh nhẹn hoạt bát lên.

Nhưng với tính của thiếu gia, ai cũng biết, chuyện này hẳn đã quyết, nên ai nấy đều đỏ mắt nhìn tất cả những đồ bổ quý giá được đưa tới phòng Tiểu Hoa, ăn thì toàn cao lương mỹ vị như chủ nhân, mặc thì toàn lụa là gấm vóc như chủ nhân, chưa từng thấy ‘vật cưng’ nào ‘tốt số’ như vậy.

Có điều tâm ý của thiếu gia cũng không phải là vô ích, dần dần Tiểu Hoa cô nương đã tăng cân, tuy rằng so với những người khác vẫn còn rất gầy, nhưng dáng vẻ xinh đẹp lạ thường lại khiến người khác không thể xem nhẹ. Tính nết hồn nhiên trong sáng, lúc nàng mặc y phục màu trắng thì tựa như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ, cũng vì nàng mà quy định nghiêm khắc không được mặc đồ trắng trong phủ Đồng gia do sợ uesth cũng đã được thay đổi.

Nói đến tên của Tiểu Hoa cô nương, đây cũng là một câu chuyện thú vị khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiểu Hoa cô nương nói mình tên ‘Hoa’, nhưng không ít chữ cùng âm với chữ ‘Hoa’, hỏi nàng là ai nàng cũng không nói được xuất thân của mình, nàng không có phụ mẫu, lại càng không biết ngày sinh, đại phu quan sát qua khung xương của nàng, đoán năm ấy nàng khoảng sáu tuổi.

Vốn dĩ phu nhân muốn đặt cho nàng một cái tên nho nhã, nhưng thiếu gia cứ một mực nói, vật cưng cũng chỉ là vật cưng, tên vật cưng thì phải giống vật cưng một chút, cho nên nàng mới tên là Tiểu Hoa.

Lúc ấy, trông phủ có một con chó chuyên trông coi kho lúa cũng tên là Tiểu Hoa, còn nhớ có lần thiếu gia gọi Tiểu Hoa cô nương thì con chó kia nghe thấy liền chạy tới, quẫy quẫy cái đuôi ra chiều nịnh nọt thiếu gia, khiến thiếu gia tức giận vô cùng, ra lệnh phải đổi tên con chó kia lại.

“Sau này nó tên A Sài!”

A Sài đáng thương, rõ ràng nó vào phủ trước Tiểu Hoa cô nương, chỉ vì ‘bị thất sủng’, phải miễn cưỡng bị đổi mất cái tên đã theo mình ba năm.

Có điều! Tiểu Hoa cô nương lúc ngủ cũng đẹp tựa như tiên giáng trần này, khi tỉnh dậy đã khác trước rồi!

Nhận ra bánh bao trong lòng mình sắp nguội, Nguyệt Nhi ngừng hồi tưởng, đẩy đẩy Tiểu Hoa đang ngủ say sưa: “Tiểu Hoa cô nương, ta mua bánh bao cho muối về rồi này.”

Vừa nghe đến hai chữ ‘bánh bao’, đôi mắt linh hoạt vốn đang ngủ say của Tiểu Hoa bỗng mở to, giống như vừa nảy nàng chỉ chớp mắt một tí mà thôi.

“Là bánh của tiệm Bánh Bao Lục Hạng phải không?” Chợt Tiểu Hoa ngồi dậy, tràn ngập mong đợi nhìn nàng, đôi mắt vừa to vừa đen bóng, hàm chứa ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Ánh mắt sáng rực như thế, ai có thể kháng cự được?

Nguyệt Nhi đoán mười năm trước, tám phần là thiếu gia bị đôi mắt linh hoạt sáng rực này mê hoặc.

“Chính là bánh bao của tiệm Bánh Bao Lục Hạng!” Nguyệt Nhi cười mở túi vải ra.

“Mau đưa muối!” Tiểu Hoa giành lấy, cũng không quan tâm nhân thịt còn nóng, cắn ngay một miếng thật to, nước thịt lập tức tràn ra trong miệng: “Ngon quá! Rất ngon!”

Một miếng thịt vụn rơi xuống váy, Tiểu Hoa liền nhặt lên ăn luôn, mút ngón tay cái, lại mút ngón trỏ, rồi mở miệng cắn thêm một miếng to, cái mặt nhỏ nhắn, đôi gò má mềm mại do miệng bị nhồi đầy bánh bao mà phồng lên trông rất buồn cười.

Nhìn không nhả nhận chút nào, cách ăn lỗ mãng quê mùa như vậy, thật làm mất dáng vẻ xinh đẹp vốn có mà... Nguyệt Nhi quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Tiểu Hoa thích ăn, thật sự rất rất thích ăn, có lẽ do lúc nhỏ suýt chết đói, vì vậy sau khi vào Đồng gia, dạ dày của nàng cứ như không đáy, cứ khoảng một canh giờ là phải cho ăn một lần, mà nàng lại được thiếu

gia nuông chiều đến kén chọn, đồ ăn không ngon thì không chịu ăn, vì thế nha hoàn bên người đáng thương là Nguyệt Nhi phải thường xuyên ra ngoài chuẩn bị đồ ăn ngon cho nàng.

“Nguyệt Nhi, muội nghe nói, phố phía tây mới mở một tiệm điểm tâm mới, bánh trà xanh đậu đỏ ở đó cực kỳ ngon, ngày mai mua về giúp muội được không?” Tiểu Hoa dùng cái tay rảnh rỗi kéo Nguyệt Nhi, cố gắng bôi hết dầu mỡ lên cánh tay nàng.

“Áy... Được rồi.” Nguyệt Nhi nghĩ thầm, những tin này làm sao muội ấy biết được? Sao ở đâu có tiệm bán đồ ăn ngon, những hàng rong nào bán đồ ngon, muội ấy đều biết rất rõ?

“Cảm ơn Nguyệt Nhi.” Tiểu Hoa hài lòng hôn lên hai gò má của Nguyệt Nhi bằng cái miệng nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ.

Đã nhiều năm trôi qua, mỗi lần bị hôn, Nguyệt Nhi đều thấy có chút bối rối.

Trước kia chỉ có Tiểu Hoa... Không, nó đã bị đổi tên thành A Sài từ lâu, chỉ cần cho nó một ít đồ ngon, nó sẽ bỏ nhào lên liếm mặt nàng không ngừng, Tiểu Hoa cô nương là ‘vật cưng’, lúc vui vẻ hành động giống hệt A Sài, cũng không có gì đáng ngạc nhiên...

Mới lạ đó!

Rõ ràng muội ấy là người mà!

Rốt cuộc thiếu gia ‘dạy’ muội ấy thế nào vậy?

“Tiểu Hoa cô nương, thân là khuê nữ chưa xuất giá, không thể tùy tiện có động tác thân mật như vậy!” Nguyệt Nhi nghiêm nghị nói, thâm nghĩ, nàng lớn hơn Tiểu Hoa tám tuổi, nên chỉ bảo muội ấy cho thích hợp mới phải.

“Nhưng Nguyệt Nhi là nữ nhân mà!”

“Dù là nữ nhân cũng không được.”

“Nhưng muội rất vui!”

“Dù vui cũng không được.”

“Nguyệt Nhi nhiều lời giống hệt Tiểu Chu.” Tiểu Hoa móp miệng: “Hai người hợp lại thành một đôi được đấy.”

“Tỷ và Tiểu Chu...” Bị nói trúng tim đen, Nguyệt Nhi đỏ mặt, thở hổn hển thấp giọng cãi: “Tiểu Hoa cô nương đừng nói lung tung!”

“Nguyệt Nhi đỏ mặt.” Tiểu Hoa dùng ngón trỏ chọc chọc hai má đang đỏ ửng của Nguyệt Nhi: “Có phải Nguyệt Nhi cũng thích Tiểu Chu không?”

“Tỷ mới không có! Tiểu Hoa cô nương, xin muội chú ý lời nói cho...”

“Tiểu Ngộ về rồi!” Tiểu Hoa bỗng nhảy dựng lên, lao ra phía trước đình nghỉ mát, vẫn không quên nhét nốt miếng vỏ bánh bao cuối cùng trong tay vào miệng.

“Thiếu gia đã về? Đâu nào?” Nguyệt Nhi nhìn xung quanh, ngoại trừ bóng dáng màu trắng đang vội vã lao ra ngoài, dần biến mất giữa những bụi hoa um tùm ra, thì đều không thấy gì khác!

Đúng rồi, suýt nữa quên mất -

Tai của vật cưng cũng rất nhạy bén mà!

Đồng Tiểu Ngộ vừa bước vào phòng, thỉnh thoảng ‘vật cưng’ nhảy lên lưng hắn, vòng hai tay qua gáy, hai chân bò lên thắt lưng, may là hắn đã có chuẩn bị, bằng không thì vòng eo cứng cáp vững chắc nắm giữ hạnh phúc cả đời nữ nhân của hắn bị gãy làm hai đoạn rồi.

Hắn nháy mắt ra hiệu một cái, gia đình và nô tỳ phía sau liền lặng lẽ lui xuống, đồng thời đóng cửa phòng lại.

4. Chương 4

“Ta chưa gọi nàng, sao nàng lại biết ta đã về?” Đồng Tiểu Ngộ chuyển nữ nhân ở phía sau ra đằng trước, tay nâng cằm nàng, ngồi xuống ghế.

“Chàng không gọi ta cũng biết.” Tiểu Hoa cười ngọt ngào.

“Ăn gì vậy? Miệng đầy dầu mỡ.” Đồng Tiểu Ngộ cuộn tay áo lên lau dầu mỡ dính trên miệng nàng.

“Bánh bao của tiệm Bánh Bao Lục Hạng, ngon lắm! Chàng có muốn ăn thử không?” Nàng cong môi lên.

“Ta ăn thử xem.”

Đồng Tiểu Ngộ cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên, hơi thở có mùi đàn hương như ngọn lửa đỏ tìm hương bánh bao bốn phía, quán lấy cái lưỡi Đinh Hương, nước bọt hòa với nhau, hôn đến thở hổn hển không ngừng.

Một lúc lâu sau, hắn mới dừng lại.

“Rất ngon.”

Tiểu Hoa chớp chớp đôi mắt mơ màng, cười càng ngọt ngào.

“Vậy nàng đoán xem, ta mang cái gì về cho nàng?”

“Chàng có mang đồ về cho ta?” Đôi mắt óng ánh nước của Tiểu Hoa kinh ngạc mà vui mừng trềng lớn.

“Đương nhiên.” Hắn cẩn thận nhéo chóp mũi của nàng: “Lần nào trở về mà ta không mang gì đó về cho nàng chứ?”

Nha đầu này... Không, là vật cưng nhỏ đáng yêu của hắn, rõ ràng lần nào trở về hắn cũng nhớ rõ có mang thức ăn ngon cho nàng, nhưng lần nào nàng cũng phản ứng như lần đầu tiên hắn mang đồ về, luôn vừa mừng vừa sợ, khiến hắn cảm thấy rất hài lòng.

“Là gì vậy?”

Phố phía tây vừa mở một tiệm bánh nhỏ, nghe nói bánh đậu đỏ trà xanh cũng được lắm, ta liền mua cho nàng.” Hắn cầm hộp bánh đặt vào tay nàng.

“Hôm nay ta vừa nói với Nguyệt Nhi, nhờ tỷ ấy ngày mai mua giúp ta, không ngờ chàng đã mua cho ta rồi! Đây có phải gọi là tâm linh tương thông không?”

“Nói thừa! Bỏ đại gia là chủ nhân của nàng, nàng nghĩ cái gì, sao ta lại không biết!” Không như Nguyệt Nhi còn cần phải ‘dặn dò’, “Mau mở ra ăn thử đi.”

“Được!” Tiểu Hoa lập tức gỡ dây buộc hộp ra, mở nắp, từng cái bánh trà xanh đậu đỏ được xếp ngay ngắn, như đóa Xuân Mai.

Nàng cầm một cái bánh, nhét trọn cả cái vào miệng.

Mùi nồng của đậu đỏ vì có mùi thơm ngát của trà mà không bị ngọt ngấy, vừa ăn vào miệng lập tức tan ra.

“Ừm ừm ừm ừm...” Miệng nàng đầy bánh, không rõ là hết cái gì.

“Rất ngon?”

Nàng gật đầu thật mạnh: “Ừm ừm ừm...”

“Ta cũng ăn à?”

Nàng lại gật đầu.

Lời của ‘vật cưng’, hắn nghe cũng hiểu được một ít.

“Được, ta ăn một cái.” Hấn vừa cầm lấy một cái bánh trà xanh đậu đỏ, đột nhiên một cái tay bé nhỏ vỗ lưng hấn, tiểu nhân nhi mím môi đánh hấn, vẻ mặt giận dữ.

“Ưm ưm ưm ưm ưm!”

“Nàng muốn dứt ta ăn!”

Nha đầu ra sức gật đầu, gật đến sắp gãy cổ rồi.

“Được, nào.”

Hấn mở miệng, môi thơm liền dâng lên, một cổ hương thơm trà xanh đậu đỏ lan tỏa bốn phía. Vỏ bánh thơm nồng, nhân bánh mềm mại cùng chồng chất lên nhau lúc đôi môi đang dây dưa, suýt chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi của nhau.

Ham muốn nồng đậm dần dần hiện lên trong mắt Đồng Tiểu Ngộ.

Hấn đã hai mươi tuổi rồi, còn chưa thành thân, dù người nhà nôn nóng, nhưng hấn lại không gấp, chỉ cần có vật cưng Tiểu Hoa đáng yêu bên cạnh hấn là được.

Có nữ nhân nào giống như vật cưng của hấn, không cần gọi nàng cũng biết hấn đã về nhà.

Có nữ nhân nào giống vật cưng của hấn, làm nũng với hấn không biết chán, dù tức giận hay vui vẻ, cũng không làm hấn bực mình.

Lại có nữ nhân nào giống vật cưng của hấn, không cần mở miệng, không cần nói, đã hiểu được tất cả suy nghĩ trong lòng đối phương.

Tâm linh tương thông đã không còn đủ để hình dung sự liên kết chặt chẽ giữa hai người lúc này rồi.

Hấn chỉ cần vật cưng nhỏ này thôi...

Ăn hết một cái bánh, Tiểu Hoa lại thô lỗ cầm một cái bánh khác nhét đầy miệng.

Nàng quay đầu lại muốn cùng ăn với Đồng Tiểu Ngộ, nhưng hấn đã không còn hứng thú với bánh trà xanh đậu đỏ nữa, hấn có vẻ mê mẩn vật cưng nhỏ da thịt mềm mại, thân thể phảng phất mùi thơm này.

Vén tóc dài của nàng lên, hôn nhẹ vào má trắng nõn sau cổ, chỗ này rất gợi cảm, chỉ có hấn thấy được.

Tiểu Hoa biết Đồng Tiểu Ngộ lại muốn ‘ăn’ nàng.

Hấn luôn nói, so với món ngon vật lạ trong nhà, so với những món ngon khách điểm bên ngoài bán, đều không ‘ngon’ như nàng.

Nàng là người đầy! Có thể diễn tả bằng từ ‘ngon’ sao?

Hấn vốn không hề quan tâm lo ngại của nàng, Hoàn Bá nói hấn nói gì cũng đều đúng, nếu hấn nói nàng ‘ngon miệng’ thì nàng ‘ngon miệng’!

Thật ra nàng không để ý có bị hấn ‘ăn’ hay không, chỉ là lúc vừa mới bị ăn, thật sự rất đau! Thì ra lúc đồ ăn bị cắn đều đau như vậy! Hại nàng không ăn được gì hết mấy ngày, cũng sợ bị Đồng Tiểu Ngộ xem như đồ ăn mà ăn mất.

Nhưng kì lạ ở chỗ, cảm giác ‘bị ăn’ không những càng ngày càng không khó chịu, thậm chí còn có cảm giác cực kỳ dễ chịu, giống như bây giờ...

Tay Đồng Tiểu Ngộ với vào bên trong áo, cầm lấy một bên mềm mại, ra sức xoa bóp, vân vê, nhụy hoa mềm mại thuần thực kết quả, uyển chuyển trong lòng bàn tay của hấn.

Hấn nói bộ ngực của nàng giống như bánh bao mới ra lò của tiệm Bánh Bao Lục Hạng vậy, mềm mại, non mịn, còn hết sức co giãn, nhiều lần nhân lúc tắm rửa nàng sờ trộm hai cái, thậm chí còn muốn cắn một ngụm xem có ngon như bánh bao không.

Nhưng dù nàng có cúi đầu thấp thể nào cũng cắn không tới.

Đồng Tiểu Ngộ sau khi biết được hành vi hết sức buồn cười của nàng, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo nói với nàng, đây là loại bánh bao chỉ dành riêng cho hân cho nên không ai cần được, kể cả nàng.

Được lắm! Dành riêng cho hân thì dành riêng cho hân, nàng cũng là vật cưng của hân, đương nhiên không thể tranh giành với hân.

Cởi hết quần áo trên người Tiểu Hoa, thân thể trắng nõn không tỳ vết không hề che đậy phơi bày nguyên vẹn trước mặt hân.

Thân thể mềm mại lung linh của nàng rất tinh tế, dù ngực không lớn, cả bàn tay hân phủ lên còn có hơi thừa ra, nhưng lại cao tròn ngạo nghễ, nhụy hoa mềm mại nhạt màu anh đào, hân thích nhìn nhất là lúc dùng tay chọc, chuyển thành màu đỏ như hoa Mẫu Đơn dưới sự trêu chọc bởi môi lưỡi của hân.

Vòng eo mảnh khảnh, uyển chuyển của nàng chưa tới một nắm tay, nhưng lại cực kỳ mẫn cảm, sợ ngứa, chỉ cần tay hân lướt qua, đều khiến nàng không kiềm chế được mà cười ‘haha’ không ngừng, giọng cười giòn giã đáng yêu như tiếng chuông bạc.

A... Tiểu Hoa... Tuyệt quá... Thật tuyệt...

Hân không kiềm chế lửa dục đang hừng hực được nữa, bàn tay to nắm lấy mông màu phấn hồng, xâm nhập vào nụ hoa kín đáo, kiều mị, mãi cho đến lúc bị vui sướng cực hạn bao phủ hai người mới thôi.

Bên trong nhà ăn Đồng gia, sơn hào hải vị chất đầy trên bàn, Đồng lão phu nhân ngồi trên bàn ăn cùng nhi tử và phụ tước, mà bên cạnh Đồng phu nhân lại có hai ghế trống.

“Thiếu gia đâu? Sao còn chưa đến ăn cơm?” Đồng lão phu nhân bực mình hỏi.

“Thiếu gia...” Nô tỳ bên cạnh không biết phải trả lời thế nào.

“Không phải là lại đang đóng cửa ở trong phòng với vật cưng của nó, không biết đang làm gì đó chứ?” Đồng lão phu nhân nhướn nhẹ đôi mày mỏng.

Nô tỳ bên cạnh lúng túng không biết nên phản ứng thế nào.

“Đứa nhỏ này, bị các con làm hư rồi.” Đồng lão phu nhân lườm nhi tử và phụ tước: “Nó nhặt một người về làm vật nuôi, cũng thuận theo ý nó, bây giờ nó cũng hai mươi tuổi rồi, lại làm càn với một đứa nha đầu không rõ lai lịch!”

Đồng lão gia và thê tử đưa mắt nhìn nhau, trầm nghĩ, lúc trước bọn họ phản đối, nhưng mẫu thân lại nói “Cũng chỉ là nuôi một con vật cưng! Có gì mà phải phản đối”, bọn họ đành đồng ý, nhưng đến khi có chuyện, lại đổ hết tội lên đầu bọn họ.

“Mẫu thân, người đừng tức giận, thật ra cũng đã đến lúc tính chuyện hôn sự cho Tiểu nhi rồi, con đã sai bà mồi đi tìm vài gia đình tiểu thư khuê các, mấy ngày nữa sẽ có tin tức thôi.” Đồng phu nhân thông thả nói.

“Thật ra ta không để tâm Tiểu nhi với nha đầu kia thế nào, vật cưng chơi đùa với chủ nhân cũng đúng thôi, nhưng nếu làm chậm trễ chính sự thì thật không phải!”

“Mẫu thân nói đúng, con sẽ phái người gọi tụi nó qua đây.” Đồng lão gia hất tay: “Mau đi mời thiếu gia qua đây ăn cơm.”

“Vâng, thưa lão gia.” Tiểu Chu nhận lệnh, chạy đi như bay.

Vừa đến gần Thanh Tâm Cư của Đồng Tiểu Ngộ, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng khiến người ta mặt đỏ tim đập, mà trên cầu thang, Nguyệt Nhi đang không biết phải làm sao, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé vịn vịn trước ngực một cách bất lực: “Nguyệt Nhi!”

Đột nhiên có người gọi, nàng hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy Tiểu Chu, chợt nghĩ đến lời nói của Tiểu Hoa lúc chiều, nói gì mà muốn ghép nàng và Tiểu Chu thành một đôi, hại tim của nàng đập nhanh đến mất kiểm soát.

“Chuyện, chuyện gì...?” Nàng... Sao nàng lại cà lăm rồi?

“Thiếu gia với Tiểu Hoa cô nương... Vẫn chưa xong sao?” Hân với Nguyệt nhi đều là cô nam quả nữ, nam chưa thành hôn nữ chưa xuất giá, nghe tiếng trong phòng, thật sự rất xấu hổ.

“Phải... Phải đó...”

“Nhưng lão phu nhân chờ lâu đã tức giận rồi.”

“Lão phu nhân tức giận?” Lão phu nhân là người lớn nhất nhà, nếu bà ấy tức giận, nô tài như bọn họ sẽ tiêu đời: “vậy bây giờ làm sao đây?”

“Ta gõ cửa thử xem.”

Tiểu Chu vừa tiến lên đã bị Nguyệt Nhi kéo lại.

“Quấy rầy họ, thiếu gia cũng sẽ tức giận đó.” Nhận ra mình thế mà lại đang kéo người ta, Nguyệt Nhi vội vàng buông tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ.

“Lại sao vậy? Cũng không thể để lỡ bữa tối! Huống chi để cho lão phu nhân chờ, thật không lễ phép!”. Mặc kệ sự ngăn cản của Nguyệt Nhi, Tiểu Chu hô to: “Thiếu gia, Tiểu Hoa cô nương, đến giờ ăn tối rồi, lão phu nhân, lão gia, phu nhân đang chờ hai người, đồ ăn cũng sắp nguội rồi, hai người mau ra đây đi.”

“Được rồi!” Trong phòng truyền đến tiếng Đồng Tiểu Ngộ không nhin được mà gằm nhẹ: “Lát nữa bọn ta sẽ qua.”

“Nhanh lên nhé, lão phu nhân đang tức giận đấy ạ!” Tiểu Chu lại kêu lên.

“Được rồi! Tiểu Chu, người phiền quá, đi mau đi!”

“Vậy hẳn là chút nữa sẽ ra ngoài thôi, ta về trước đây.” Tiểu Chu xong mệnh lệnh, lập tức đi ra ngoài.

“Chờ đã, ta đi với huynh.” Không muốn ở lại trước cửa nghe tiếng nam nữ giao hoan đáng xấu hổ nữa, Nguyệt Nhi vội đuổi theo Tiểu Chu.

Đi được một đoạn, trong lúc Nguyệt Nhi đang nghĩ có nên nói gì đó để phá giải sự trầm mặc thì Tiểu Chu bỗng mở miệng.

“Thật ra như vậy đối với Tiểu Hoa cô nương mà nói không phải chuyện tốt.”

“Sao lại không tốt?” Nguyệt Nhi tò mò hỏi.

“Năm nay Tiểu Hoa cô nương mười sáu tuổi, dù đã trao thân cho thiếu gia, nhưng lại không có danh phận gì, còn thiếu gia vẫn luôn nói muội ấy là vật cưng, việc này đối với muội ấy mà nói thật sự không tốt.”

5. Chương 5

Nghe vậy, Nguyệt Nhi tán thành: “Ta cũng cảm thấy như vậy, lẽ ra thiếu gia nên cho Tiểu Hoa cô nương một danh phận mới phải.”

Danh tiết của nữ nhân rất quan trọng, chưa xuất giá đã ân ái với nam nhân, nếu bị truyền ra ngoài sẽ không hay ho gì!

“Muội cảm thấy có khả năng không?”

“Sao lại không được?”

“Ta vừa nghe phu nhân nói, đang chọn đối tượng thành thân cho thiếu gia rồi, mấy ngày nữa sẽ có tin tức.”

Thiếu gia muốn thành hôn? Nguyệt Nhi kinh ngạc.

“Nhưng... Nhưng dù như thế, vẫn có thể nạp Tiểu Hoa cô nương làm thiếp mà!” Nguyệt Nhi ngây thơ nói: “Thiếu gia thích Tiểu Hoa cô nương như vậy, nhất định được mà.”

“Ta lại không nghĩ vậy.”

“Thế nào?”

“Nếu thiếu gia thật sự có ý muốn nạp Tiểu Hoa cô nương làm thiếp, thì lúc cậu ấy có được muội ấy đã sớm nói với lão gia, phu nhân từ lâu rồi, nhưng cậu ấy lại không nói, vì sao?”

“Tại sao?” Nàng không hiểu.

“Bởi vì cậu ấy không hề có ý định đó!” Tiểu Chu lắc đầu: “Ngay từ đầu thiếu gia đã nói Tiểu Hoa cô nương là vật cứng, địa vị của vật cứng thì cũng chỉ như con chó con, mèo con, dù muội có thích chó con, mèo con thì cũng không thể thành thân với chúng được! Cho nên ta mới nói thiếu gia vốn không có ý định thành thân với Tiểu Hoa cô nương.”

“Vậy không phải Tiểu Hoa sẽ thiệt thòi sao?”

“Sao lại thiệt thòi? Nếu không có thiếu gia, Tiểu Hoa cô nương đã sớm chết đói ở đầu đường, nào được như bây giờ được ăn no mặc ấm chứ.”

“Hình như huynh nói cũng đúng...” Nhưng hình như cũng không đúng lắm...

“Cách tốt nhất là sau khi thiếu gia cưới chính thất, giúp Tiểu Hoa cô nương tìm một cọc hôn sự gả đi, nếu không ta sợ thiếu phu nhân thấy muội ấy được sủng ái, lại ghen, rất bất lợi cho Tiểu Hoa cô nương. Nếu không như vậy, cũng có thể sau khi thiếu gia thành thân, lại không yêu thương Tiểu Hoa cô nương nữa. Phải biết, địa vị của muội ấy trong phủ có được nhờ có chỗ dựa là thiếu gia, nếu thiếu gia không còn thích muội ấy nữa, muội ấy không danh không phận, lại không có nghề gì, chỉ sợ ngày tháng sau này sẽ khó sống.”

“Nhưng Tiểu Hoa cô nương đã trao thân cho thiếu gia rồi, ai còn dám lấy muội ấy chứ?”

Tiểu Chu trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Nhất định sẽ có người đồng ý.”

Cái gì? Nguyệt Nhi kinh ngạc.

“Nếu thật sự thích một cô nương, sẽ không quan tâm xuất thân, tuổi tác, địa vị của nàng ấy, không quan tâm nàng ấy có còn trong sáng hay không.” Tiểu Chu bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt kiên định.

Ý mà Tiểu Chu nói có phải là...

“Ha ha! Ta đùa thôi!” Bỗng ý thức được mình đang nói gì, Tiểu Chu đỏ mặt, cố ý cười to rất khoa trương: “Muội đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ nhiều nhé!”

Để che giấu sự xấu hổ, Tiểu Chu bước nhanh hơn.

Lẽ nào...

Tiểu Chu có ý với Tiểu Hoa cô nương?

Nguyệt Nhi ngây ngốc.

Tiểu Chu thích Tiểu Hoa cô nương?

Mức táo xanh bị ném lên không trung, một thân thể màu trắng lao đến, khéo léo ngậm lấy miếng táo không sai một li, rồi lại nhanh chóng rơi xuống đất.

“Tiểu Hoa giỏi quá!” Đồng Tiểu Ngộ vỗ tay tán thưởng.

Tiểu Hoa được khen vui mừng chạy ra đằng trước, sau khi ngậm thêm một miếng táo, lại đến gần miệng của Đồng Tiểu Ngộ, hần cũng cắn một cái chỗ mà Tiểu Hoa vừa cắn xong.

“Ngon không?” Tiểu Hoa hỏi.

“Ngon lắm, chỗ nàng cắn qua là ngon nhất.” Đồng Tiểu Ngộ sờ cái ót của nàng, rồi xoa phía sau cổ nàng, ánh mắt đầy dịu dàng.

“Hi!” Tiểu Hoa thích thú cười một tiếng, lại cắn một miếng, sau đó muốn cùng Đồng Tiểu Ngộ cùng nhau ăn sạch mức táo.

Nha hoàn vừa nhập phủ Miêu Nhi bưng mâm mức táo bên cạnh, thấy vậy ngẩn người.

Trước mắt rõ ràng là hai người, còn là một đôi nam nữ trẻ tuổi, sao nàng lại có ảo giác đang nhìn thấy chủ nhân và chó con đang chơi đùa vậy.

Miêu Nhi tới gần Nguyệt Nhi, nhẹ giọng hỏi: “Nguyệt Nhi tỷ, thiếu gia thường hay chơi cùng Tiểu Hoa cô nương như vậy sao?”

“Đúng vậy!” Nguyệt Nhi gật đầu.

“Nhưng chơi như vậy không phải rất lạ sao?”

Người với người sẽ chơi loại trò chơi ta ném người nhặt thế này à? Hơn nữa, không phải nghe nói là thiếu gia cưng chiều Tiểu Hoa cô nương nhất sao, xem ra cũng không khác cưng chiều vật cưng là mấy?

“Không đâu! Bởi vì Tiểu Hoa cô nương là vật cưng của thiếu gia mà.”

“Hà?” Là vật cưng thật sao? “Nhưng Tiểu Hoa cô nương không phải là con người sao?”

Lẽ nào nàng ấy là hồ ly tinh biến thành người?

“Tiểu Hoa cô nương là cô nhi được thiếu gia nhặt được lúc nhỏ, cậu ấy nói muội ấy là vật cưng, ai cũng không ngăn được! Người không thấy, tuy Tiểu Hoa ở trong phủ có sân riêng, còn có thể dùng cơm chung một bàn với chủ nhân, nhưng không ai gọi muội ấy là tiểu thư, lại gọi là cô nương, bởi vì địa vị của muội ấy trong phủ không giống người bình thường.”

“Thì ra là thế.” Miêu Nhi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thì ra Tiểu Hoa cô nương quả đúng là vật cưng.

Đồng Thiếu gia cũng thật kỳ quái, vậy mà lại nuôi một cô nương như hoa như ngọc làm vật cưng! Suy nghĩ của người giàu có đúng là không bình thường.

“Lấy thêm chút táo ra đây.” Đồng Tiểu Ngộ quay đầu phân phó.

Miêu Nhi lấy một miếng táo trong khay ra, nghĩ thầm, nếu Tiểu Hoa cô nương là vật cưng, vậy trực tiếp quăng cho nàng không được sao.

“Tiểu Hoa cô nương!” Miêu Nhi hô lớn, đồng thời ném đi táo trong tay.

Mức táo bị ném theo hình vòng cung, Tiểu Hoa mới có phản ứng, ai ngờ, một thân thể cường tráng lại che trước mặt nàng, tức giận đưa tay cầm lấy miếng táo đang bay xuống.

Năm ngón tay bóp chặt, miếng táo xóp cuối cùng vỡ vụn trong tay hắn.

“Người ở đâu ra? Ai cho người chơi với Tiểu Hoa của ta?” Đồng Tiểu Ngộ lửa giận ngút trời tiến lên phía trước, ngũ quan tuần mã bị bao phủ bởi một màu đen u ám, ánh mắt mang sát khí kinh người.

“Thiếu... Thiếu gia...” Miêu Nhi sợ hãi, ngán ngở tại chỗ.

“Mau quỳ xuống xin tha tội!” Biết có chuyện không hay, Nguyệt Nhi vội nhắc.

Nhưng Miêu Nhi chưa từng thấy người nào trở mặt nhanh như vậy, rõ ràng vừa nãy còn cùng Tiểu Hoa cô nương cười cười nói nói, nam nhân vẻ mặt dịu dàng như nước, nào ngờ vừa quay đi, vẻ mặt giống như uống phải lọ mực vậy, nàng thấy lạnh sau cổ, toàn thân cứng ngắt, lúng ta lúng túng.

“Tiểu Hoa là thân phận gì? Còn thân phận của người thấp kém thế nào? Nếu người muốn chết, ta lập tức tìm người giúp người lấy đầu xuống, hoặc là ngũ mã phanh thây, hay là chém đứt tay chân làm người lợn? Để xem người thích loại nào, ta đều chiều theo ý muốn của người!” Chuẩn xác quăng hạt táo trên tay vào giữa trán của Miêu Nhi, chỗ đó nhanh chóng sưng đỏ lên: “Nói đi! Người muốn chết thế nào?”

“Mau quỳ xuống!” Nguyệt Nhi thấy Miêu Nhi sợ đến mức hoàn toàn không biết phản ứng thế nào, dứt khoát giúp nàng, dùng mũi chân đá đầu gối nàng một cước, nàng bất ngờ không phòng bị liền ngã sấp xuống.

Cú ngã này rốt cuộc giúp thần trí Miêu Nhi quay về.

“Thiếu gia... Nô tỳ không cố ý!” Miêu Nhi hoảng sợ, nước mắt giàn giụa, dập đầu không ngừng: “Cầu xin thiếu gia tha tội! Xin thiếu gia tha cho nô tỳ!”

“Tha cho người? Dễ như vậy sao?”

“Thiếu gia, Miêu Nhi mới vừa vào phủ...”

“Người dám nói giúp nàng ta, thì cùng nàng ta chịu tội!” Đồng Tiểu Ngộ tức giận trừng Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi vội ngậm miệng, chỉ thiếu không khâu miệng lại.

“Nói! Muốn chết thế nào?” Đồng Tiểu Ngộ nâng chân lên đang muốn đá vào lưng Miêu Nhi, lúc này, một gã gia đình thở hổn hển từ hoa viên chạy vào, gọi to.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân có việc tìm cậu.”

“Việc gì?” Đồng Tiểu Ngộ bực mình quay lại, trước khi rút chân về còn không quên đá nô tỳ đang mơ màng một cước.

“Nô tài không biết.” Gia đình lắc đầu: “Phu nhân chờ cậu trong phòng, nói có chuyện quan trọng, xin cậu lập tức qua đó.”

“Phiền quá!” Đồng Tiểu Ngộ chắc lưỡi một cái, nói với Nguyệt Nhi: “Chăm sóc tốt cho Tiểu Hoa cô nương.”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

“Tiện nhân kia giao cho người xử lý.” Hắn lại đập Miêu Nhi một cái.

Miêu Nhi bị đau nhưng không dám phản kháng, lại càng không dám rút tay bị đá về.

“Vâng, thiếu gia.” Nguyệt Nhi cúi đầu nhận lệnh.

Đồng Tiểu Ngộ xoay người, xoa hai má trắng noãn của Tiểu Hoa: “Ta đi xem mẫu thân tìm ta có chuyện gì, đợi ta quay về sẽ chơi cùng nàng.”

“Được.” Tiểu Hoa gật đầu, còn nói: “Buổi tối chàng ra ngoài đi dạo với ta được không?”

“Được, nàng muốn sao cũng được cả.”

“Vậy ta đợi chàng.” Tiểu Hoa kiễng mũi chân, hôn một cái lên gò má Đồng Tiểu Ngộ.

“Ngoan.” Đồng Tiểu Ngộ lướt nhẹ qua đôi môi non mềm: “Ta về ngay.”

Giống như hai người phải chia cách lâu ngày, như không gặp mười năm, hôn qua hôn lại lưu luyến không rời, dấy dưng một lúc mới buông ra.

Đồng Tiểu Ngộ đi rồi, Miêu Nhi đang quỳ rạp dưới đất vẫn không có gan đứng dậy, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám.

Nàng ta khóc hết nước mắt, sợ không giữ được cái mạng nhỏ, toàn thân run rẩy.

Tiểu Hoa bước đến, ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhặt miếng mứt tảo lên.

“Tiểu Hoa cô nương...” Nguyệt Nhi muốn nói lại thôi.

Tiểu Hoa đưa tay lau lau miếng tảo, cắn một miếng: “Còn may, chưa bị nát vụn.”

“Tiểu Hoa cô nương, Miêu nhi... Muội muốn xử lí Miêu nhi thế nào?” Nguyệt nhi hỏi.

“Không phải thiếu gia nói giao cho tỳ xử lí sao? Sao lại hỏi muội?” Tiểu Hoa ngẩn đầu, cười ngây thơ.

“Nô tỳ không biết phải làm gì mới hỏi Tiểu Hoa cô nương.”

“Tiểu Hoa cô nương, xin người tha cho nô tỳ!” Miêu nhi dập đầu không ngừng.

Tiểu Hoa nhặt những miếng tảo rơi vãi, đặt trở lại mâm gỗ: “Nguyệt nhi muốn làm gì thì làm, muội chỉ là vật cứng, không có quyền quyết định.”

Từ đầu tới cuối, nàng đều mỉm cười, khiến Nguyệt nhi không thể biết được tâm tư thật sự của nàng là gì.

Nói ra thì, nàng hầu hạ bên cạnh Tiểu Hoa cô nương cũng gần mười năm rồi, thoát nhìn Tiểu Hoa cô nương đơn thuần, hồn nhiên, lại hơi ngốc, nhưng có lúc, nàng cảm thấy Tiểu Hoa cô nương thâm sâu khó dò, tiếp xúc với người khác luôn cách một tầng sa, không biết đâu mới là bản tính thật sự của muội ấy.

Nghĩ kỹ thì, có ai lại mỉm cười suốt ngày chứ! Nhưng Tiểu Hoa có thể, thỉnh thoảng Đồng Tiểu Ngộ cố ý chọc giận muội ấy, muội ấy cũng chỉ hờn dỗi chu miệng, nhưng chỉ cần dỗ dành một chút, muội ấy lại trở lại đáng yêu như trước.

Mà muội ấy đối xử với hạ nhân, đều ôn hòa mềm mỏng, giống như việc xảy ra hôm nay, muội ấy cứ như người ngoài cuộc, thờ ơ lạnh nhạt đứng bên cạnh, dù có hỏi ý muội ấy, muội ấy cũng rũ bỏ liên can.

6. Chương 6

Muội ấy luôn tự biết địa vị của mình, nhưng không phải ai cũng xem muội ấy là vật cưng như thiếu gia, ít ra Tiểu Chu không như thế.

Nghĩ đến việc Tiểu Chu biết rõ Tiểu Hoa cô nương có quan hệ thân mật với thiếu gia, lại còn đồng ý cưới muội ấy, lòng Nguyệt nhi không khỏi thất lại.

Tiểu Hoa cô nương đẹp như vậy, dù không còn trong trắng, cũng đủ khiến người khác động lòng.

“Nguyệt nhi tỷ tỷ...” Miêu nhi khóc lớn với Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi suy nghĩ một lúc, căn dặn gia đình: “Nhốt Miêu nhi vào phòng củi, không cho ăn cơm, ngày mai thả ra.”

“Cám ơn Nguyệt tỷ!” Miêu nhi mừng rỡ ra sức gật đầu.

Không bị mất đầu, thật tốt quá!

“Mấy ngày tới đừng để thiếu gia nhìn thấy muội, tới phòng bếp hoặc phòng giặt quần áo làm việc đi!” Nguyệt nhi dặn dò đề phòng bất trắc.

“Miêu nhi sẽ ghi nhớ.”

“Đi thôi!” Gia đình thúc giục.

Trên thảm cỏ bằng phẳng, chỉ còn sót lại hai người Nguyệt nhi và Tiểu Hoa.

Tay Tiểu Hoa bưng một mâm gỗ đầy táo, ngồi trên bãi cỏ vừa phơi nắng vừa gặm táo, Nguyệt nhi thấy thế, đến ngồi bên cạnh nàng.

“Cho tỷ.” Tiểu Hoa đưa một miếng táo cho Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi lắc đầu: “Tiểu Hoa cô nương ăn đi.”

Táo của thiếu gia, nàng cũng không có can đảm ăn.

“À!” Tiểu Hoa không ép, nhìn từng đám mây trắng phía xa bầu trời, không ngừng gặm mức táo.

“Tiểu Hoa cô nương.”

“Chuyện gì thế?”

“Tuổi của muội cũng không còn nhỏ, có từng nghĩ tới chuyện tương lai chưa?”

“Tương lai?” Tiểu Hoa quay đầu nhìn Nguyệt nhi bên cạnh, hai chữ này dường như rất xa vời.

“Nghĩa là muội cũng đến tuổi có thể thành thân rồi, có muốn gả cho thiếu gia không?”

“Muội là vật cưng.” Tiểu Hoa lạnh nhạt nói.

“Có thể muội không được làm chính thất, nhưng tỷ nghĩ, thiếu gia có thể nạp muội làm thiếp.”

Chưa từng thấy thiếu gia cưng chiều ai như vậy, nàng tin tương lai nhất định thiếu gia sẽ nạp Tiểu Hoa cô nương làm thiếp.

“Muội là vật cứng.” Tiểu Hoa nhấn mạnh lời mình.

“Chẳng lẽ Tiểu Hoa cô nương không nghĩ đến việc thành thân? Tìm một nam nhân phò thác cả đời?”

Tiểu Hoa im lặng một lúc, bỗng nói: “Ông chủ tiệm cơm.”

“Chủ tiệm cơm gì chứ?” Nguyệt nhi không hiểu.

Rõ ràng là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Lần trước chúng ta ra ngoài đã mua được bánh hạnh hoa rất ngon phải không?” Tiểu Hoa hưng phấn nói: “Còn nhớ ở Phố Nghĩa Dân có một tiệm bán đồ ăn rất ngon!”

“À!” Nguyệt nhi nhớ ra rồi: “Muội nói tiệm cơm Duyệt Khách?”

“Đúng! Nếu muốn thành thân thật, thì gả cho chủ tiệm cơm, vậy cả đời đều có cơm ăn.” Về mặt Tiểu Hoa đầy thỏa mãn.

“Nhưng gả cho thiếu gia cũng có cơm ăn mà!”

Tiểu Hoa nhú mày: “Muội muốn gả cho ông chủ tiệm cơm!”

“Muội không muốn gả cho thiếu gia?” Nàng tuyệt đối không ngờ Tiểu Hoa cô nương thế mà lại không muốn gả cho thiếu gia.

Nếu đã như vậy, hà tất phải trao thân cho thiếu gia? Nguyệt nhi không hiểu.

“Ông chủ tiệm cơm có thể nấu cơm cả đời, Tiểu Hoa cũng có cơm ăn cả đời.”

Nguyệt nhi mất kiên nhẫn khuyên nhủ nàng: “Tiểu Hoa cô nương, thiếu gia là người thừa kế duy nhất của Đồng gia, của cả của ông chủ tiệm cơm không thể sánh được với cậu ấy, gả cho thiếu gia, không chỉ có cơm ăn cả đời, mà còn có sơn hào hải vị, hơn ông chủ tiệm cơm rất nhiều.

Chỉ cần Tiểu Hoa cô nương được gả cho thiếu gia, người thăm mến muội ấy sẽ hết hi vọng!

“Vậy chi bằng muội gả cho ông chủ cửa hàng điểm tâm!” Tiểu Hoa cắn một miếng mít táo ngọt: “Mỗi ngày đều được ăn điểm tâm ngon, quá tuyệt!”

“Tiểu Hoa cô nương, sao trong đầu muội toàn nghĩ đến chuyện ăn vậy? ông chủ cửa hàng điểm tâm chỉ cho muội ăn điểm tâm, không thể cho muội mít táo, nhưng thiếu gia thì có thể!”

“Vậy gả cho ông chủ bán mít táo!”

Nguyệt nhi sắp bị Tiểu Hoa chọc đến ngất đi rồi.

Tiểu Hoa cô nương thật sự bị ngốc đúng không? Dù nàng chỉ là nha hoàn, cũng hiểu được những “ông chủ” mà Tiểu Hoa đề cập tới, không ai có thể so được với thiếu gia!

“Quên đi, không nói với muội nữa, nói sao muội cũng không hiểu được.” Nguyệt nhi bất lực thở dài.

“Muội buồn ngủ rồi.” Bỏ hạt táo trên tay xuống, Tiểu Hoa nghiêng người ngủ ngay trên bãi cỏ, cuộn mình lại như đuôi tôm bị nấu chín.

“Tỷ vào phòng lấy thảm ra cho muội.” Nguyệt nhi đứng dậy.

Giống như Tiểu Hoa muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì cứ tự do, thảnh thơi mà ngủ, nói không chừng thiếu phu nhân tương lai còn không tốt số bằng muội ấy!

Khó trách muội ấy chỉ muốn làm vật cứng! Nguyệt nhi bất đắc dĩ nhún vai.

Đồng phu nhân vừa thấy nhi tử vào phòng, vui vẻ ra đón.

“Con à, mẫu thân có tin tốt muốn nói con biết.”

“Tin tốt gì vậy?”

“Mang đồ ra đây.”

Nha hoàn bên cạnh được phân phó, đưa tới một quyển đầy tranh.

“Mẫu thân nhờ mấy bà mối đi nghe ngóng, chọn ra mấy cô nương nhà lành.” Đồng phu nhân mở một quyển tranh: “Đều là những vị tiểu thư khuê các vừa xinh đẹp lại hiền đức, đủ tư cách làm đương gia chủ mẫu của Đồng gia.”

Thì ra gọi hán tới vì việc hôn sự!

“Mẹ, con còn chưa muốn thành thân.” Đồng Tiểu Ngộ đẩy quyển tranh ra. ngay cả xem cũng không muốn.

“Con cũng không nghĩ xem con đã bao nhiêu tuổi rồi, vẫn không chịu thành thân!” Đồng phu nhân nhìn chằm chằm nhi tử: “Đồng gia chúng ta chỉ có một mình con, đã cho con tự do đến hai mươi tuổi rồi, con còn không nhanh chóng cưới thê tử, giúp Đồng gia khai chi tán diệt, chẳng lẽ muốn Đồng gia bị tuyệt hậu ở đời con sao?”

“Mẫu thân, người đang nguyên rửa con chết sớm sao?”

“Sao ta có thể có ý này chứ!” Nghịch tử, dám xuyên tạc lời của bà: “Con suốt ngày cứ ở cùng với con vật cứng đó, còn ra thể thống gì? Đừng tưởng ta không biết con với con vật cứng đó cái gì nên làm cái gì không nên làm đều đã làm rồi, nếu nó là một đứa tốt, thì cũng nên có thai sinh con rồi! Nhưng sự thật chứng minh, cả một cái rắm nó cũng không có, thân làm mẫu thân sao có thể không bận tâm chứ?”

“Có lẽ do con không sinh được.” Đồng Tiểu Ngộ chán nản nói.

“Nói vậy!” Đồng phu nhân tức đến nhú mào: “Con ta sao có thể không sinh được! Thầy tướng số nói con có hai nhi tử, ai nói không có!”

“Vậy chứng tỏ là chưa tới lúc.”

“Vậy chứng tỏ con phải lấy đúng thê tử mà duyên số đã định để giúp Đồng gia khai chi tán diệt.”

“Bằng không con lấy bát tự của Tiểu Hoa xem thử! Xem có phải thật sự số con bé đã định sẵn không có nhi tử không?”

“Ngay cả năm nay bao nhiêu tuổi Tiểu Hoa còn không biết, làm sao có thể biết bát tự của nàng ấy được chứ.”

“Dù gì bây giờ con cũng không muốn thành thân! Vài năm nữa mới tính đi.” Hán vẩy vẩy tay, chuẩn bị đi.

“Chắc không phải con định cưới Tiểu Hoa thật chứ?” Đồng phu nhân nghiêng răng.

Nữ hài tử đó lớn lên quả thật xinh đẹp, thân thể nhờ Đồng gia dùng nhiều thuốc bổ mới khỏe mạnh, nhưng nó lại ngơ ngác, ngây ngô, đầu óc thì không thể uống thuốc mà thông minh được, con của nữ nhân gốc sinh ra sao có thể thông minh được chứ?

Nữ nhân như vậy làm gì có tư cách làm đương gia chủ mẫu của Đồng gia!

“Con không hề muốn cưới Tiểu Hoa.”

“Con không muốn cưới Tiểu Hoa?” Đồng phu nhân mừng thầm trong bụng.

Bà luôn nghĩ nhi tử không chịu cưới nữ nhân kia vì để ý nó không rõ lai lịch, không ngờ nhi tử vốn không muốn cưới nó.

Cũng may, đầu óc nhi tử nhà mình vẫn còn minh mẫn.

“Đúng vậy! Ngay từ đầu con đã không có ý định cưới Tiểu Hoa.”

Thật tốt quá! Đồng phu nhân khó nén nỗi vui mừng: “Vậy những bức tranh đó...”

“Nhưng con cũng không muốn cưới nữ nhân khác.”

“Tiểu Ngộ!” Nó cố ý chống đối bà sao?

“Mẫu thân, nếu thầy tướng số nói số mệnh con sẽ có hai nhi tử, chúng tỏ dù năm mươi tuổi con mới thành thân, thì cũng sẽ sinh được nhi tử, có gì mà lo lắng!” Nếu muốn khua môi múa mép, sao mẫu thân có thể giỏi hơn hẳn!

“Con...” Đồng phu nhân giận đến nói không ra lời.

“Yên tâm, mẫu thân, người thân thể khỏe mạnh, đoán chừng sống đến bảy mươi tám mươi cũng không vấn đề gì, nhi tử nhất định sinh tồn tử trước khi người qua đời để mẫu thân không có gì phải tiếc nuối.”

“Ồ đồ! Đồ nhi tử bất hiếu!” Đồng phu nhân sắp bị chọc tức chết rồi.

“Nếu không có việc gì nữa thì con đi nhé, mẫu thân bảo trọng.”

Bỏ lại Đồng phu nhân lửa giận ngút trời phía sau, Đồng Tiểu Ngộ làm như chưa có chuyện gì bỏ đi.

Thành thân? Hắn mới không muốn chuốc thêm phiền phức!

Trước kia phụ thân thường nói, trước khi mẫu thân được gả cho ông, tính tình uyển chuyển dịu dàng bao nhiêu, mỗi khi gặp ông đều đỏ mặt thẹn thùng, chính đáng về e lệ rụt rè đó đã khiến phụ thân ái mộ bà.

Nhưng những lời này vào tai Đồng Tiểu Ngộ, lại thành chuyện khó tin.

Từ khi hắn hiểu chuyện, ngoài lúc ở trước mặt nãi nãi mẫu thân tỏ ra khúm núm như tiểu nữ nhân ra, những lúc còn lại rõ ràng là một con cọp cái, hử một tí là tức giận, không vừa ý cũng tức giận, tính tình lại ngang ngược, nếu tính của hắn không ngang ngược hơn mẫu thân thì lúc hắn mười sáu tuổi đã sớm bị sắp đặt phải cưới một con cọp cái về nhà rồi.

Nữ nhân sau khi thành thân đều thay đổi lớn như vậy, hắn mới không muốn cưới một con cọp cái khiến cho bản thân không vui.

Tiểu Hoa chỉ là vật cưng, cho nên chưa bao giờ nàng tỏ ra không vui, nàng luôn rúc vào lòng hắn cười, vui vẻ đùa giỡn ngọt ngào với hắn, tốt biết mấy!

Nhưng không ai cam đoan, sau khi Tiểu Hoa thành thân với hắn, thì Tiểu Hoa đáng yêu như chó con sẽ không biến thành cọp cái Tiểu Hoa chứ!

Nghĩ đến việc mặt Tiểu Hoa biến thành mặt của mẫu thân, bộ dạng hung dữ, mất hết khí chất, hắn lại nhịn không được mà run rẩy.

Vấn cứ duy trì tình trạng hiện nay là được rồi.

Để Tiểu Hoa mãi mãi đáng yêu như thế này, hắn tuyệt đối không thành thân với nàng!

“Thiếu gia nói không muốn thành thân với Tiểu Hoa cô nương?” Nguyệt nhi há hốc mồm.

Ở phòng dành cho hạ nhân, Nguyệt nhi ở cùng với Mân nhi - một trong những nha hoàn tùy thân của Đồng phu nhân, đêm nay không phải lượt Mân nhi hầu hạ Đồng phu nhân ngủ nên không cần ngủ ở phòng nhỏ phía sau, hai tiểu nữ nhân vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện phiếm trong phòng.

“Đúng đó! Chính tai tỷ nghe thiếu gia nói.” Mân nhi chỉ vào tai mình: “Tỷ còn tưởng vì thiếu gia có tình cảm với Tiểu Hoa cô nương mới trì hoãn việc thành thân, không ngờ cậu ấy vốn không có ý định cưới Tiểu Hoa cô nương!”

Nguyệt nhi cúi đầu không nói.

Thiếu gia không muốn cưới Tiểu Hoa cô nương, còn Tiểu Hoa cô nương cũng không muốn gả cho thiếu gia, vậy... Không phải Tiểu Chu có hi vọng rồi sao?

Vậy... Vậy nàng nên làm gì mới phải đây?

Không biết được tâm sự của Nguyệt nhi, Mân nhi tiếp tục nói: “Tỷ thấy Tiểu Hoa cô nương rất đáng thương, từ nhỏ Tiểu Hoa cô nương đã ở bên cạnh thiếu gia, trong phủ ai mà không biết hai người bọn họ sớm đã sống như phu thê, nhưng thiếu gia lại không muốn cưới Tiểu Hoa cô nương, muội ấy đã không còn thuần khiết sao còn gả cho người khác được nữa?”

7. Chương 7

“Tiểu Hoa cô nương cũng không muốn gả cho thiếu gia.” Nguyệt nhi thấp giọng nói.

“Cái gì?” Mân nhi kinh ngạc: “Sao có thể! Nếu tỷ là Tiểu Hoa cô nương, nhất định sẽ gả cho thiếu gia.”

“Nhưng tiểu hoa cô nương đâu phải là tỷ!”

“Tại sao Tiểu Hoa cô nương không muốn gả cho thiếu gia?” Mân nhi tò mò hỏi.

“Muội cũng không rõ.” Nguyệt nhi vuốt vuốt tay: “Muội ấy nói mình là vật cứng, có lẽ muội ấy nghĩ vật cứng thì không nên gả cho con người!”

“Nhưng thật ra muội ấy là con người mà!”

“Nên muội mới nói là muội không biết!”

“Tiểu Hoa cô nương đúng là kỳ lạ, chẳng lẽ thiếu gia cứ nói muội ấy là vật cứng, thì thật sự cho rằng mình là vật cứng sao?”

“Có lẽ là vậy!” Nguyệt nhi vốn không hiểu được suy nghĩ của Tiểu Hoa.

“Hừm...” Mân nhi suy tư một lúc: “Hình như tỷ nghe nói lúc Tiểu Hoa cô nương nhập phủ, phu nhân đã từng cảnh cáo muội ấy không được mơ tưởng đến vị trí thiếu phu nhân.”

“Thật không vậy?”

“Tỷ cũng không biết thật hay giả! Chuyện này nghe nói từ rất lâu rồi, hơn nữa cũng đã bị cảnh cáo không được truyền ra ngoài, nên muội phải tuyệt đối giữ mồm giữ miệng! Nhất thiết không được để ai biết.”

Nàng ở bên cạnh phu nhân đã nhiều năm, đương nhiên biết được nhiều việc mà người ngoài không biết, nhưng nếu muốn yên ổn làm nha hoàn bên cạnh phu nhân, nhất định phải biết kín miệng, nếu nghe được tin gì cũng đều truyền khắp nơi, nàng đã bị đuổi từ lâu rồi.

“Ừm!” Nguyệt nhi ra sức gật đầu.

“Hơn nữa Tiểu Hoa cô nương cũng không phải là không có người thân, nghe nói muội ấy có đệ đệ.”

“Thật không?” Trời ạ! Đúng là tin đáng ngạc nhiên: “Vây đệ đệ của muội ấy đang làm gì?”

Nếu Tiểu Hoa cô nương có đệ đệ, sao không mang nó cùng vào phủ? Dựa vào mức độ cứng chịu của thiếu gia dành cho Tiểu Hoa cô nương, chắc chắn sẽ đồng ý. Nguyệt nhi nghĩ mãi không thông.

“Sau này tỷ còn nghe nói, hình như đệ đệ của muội ấy mở một tiệm cơm ở trong thành.”

“Tiệm cơm?”

Muội muốn gả cho ông chủ tiệm cơm.

Đột nhiên lời Tiểu Hoa nói lúc chiều vang lên trong đầu Nguyệt nhi.

“Nghe nói thôi mà!” Nghe nói thì không xác định được!

“Chắc không phải tên là tiệm cơm Duyệt Khách chứ?”

“Sao lại là tiệm Duyệt Khách?” Biết cả tên tiệm cơm, chẳng lẽ Nguyệt nhi cũng nghe ngóng được gì?

“Bởi vì... Bởi vì Tiểu Hoa cô nương nói cơm ở đó rất ngon.”

“Cái này thì tỷ không rõ. Thật ra tỷ cũng không nhớ rõ là mở tiệm cơm hay mở cửa hàng điểm tâm nữa, dù sao cũng có liên quan đến ăn đấy.”

“Không đúng!” Nếu tiệm cơm Duyệt Khách là do tiểu đệ của Hoa cô nương mở, làm gì có tỷ tỷ nào gả cho đệ đệ? Nhất định là trùng hợp.

Nhưng Tiểu Hoa cô nương có đệ đệ...

Chuyện này thật khiến người ta kinh ngạc.

Đột nhiên, vẻ đẹp khiến người ta không nắm bắt được của Tiểu Hoa lại có loại dáng vẻ hoàn chỉnh thuộc về con người hiện lên trong lòng Nguyệt nhi.

Bên trong tấm màn mỏng, hai thân thể trẻ tuổi đang quấn lấy nhau.

Tiểu Hoa quỳ trên người Đồng Tiểu Ngộ, cái miệng tròn trịa nhắm vào mặt hắn, vênh lên cao, tay hắn vạch hoa kín ướt át, kiều diễm ra, đầu lưỡi linh hoạt quét tới quét lui, khiêu khích bên trong nụ hoa, nhấp nháy cánh hoa non mềm.

Tiểu Hoa cũng không nhàn rồi, hai tay nhỏ nâng vật thô to đang ngẩng cao đầu, há miệng to hết mức, ngậm vào phun ra vật thô dài, phía trên dính đầy nước bọt thơm mát.

“Tiểu Hoa... Mạnh nữa đi... Đúng rồi... Nhanh lên...”

Tiểu Hoa nghe lời hắn, liều mạng mút, gò má mềm mại mút đến mức lõm vào.

“Được rồi, Tiểu Hoa, quay lại nào.” Đồng Tiểu Ngộ buông tay, Tiểu Hoa lập tức xoay người, đối mặt với hắn, “Ngồi xuống.”

...

Sau khi lên cao trào, cả người Tiểu Hoa mềm nhũn, ngã lên người hắn.

Bàn tay to vỗ nhẹ cái lưng trơn bóng của nàng, Đồng Tiểu Ngộ thấp giọng kể những chuyện khiến hắn có ấn tượng trong ngày, đây là thói quen trước khi ngủ của hắn, mà nàng luôn im lặng lắng nghe.

“Mẫu thân lại vì chuyện thành thân mà làm phiền ta.”

Nghe vậy, một Tiểu Hoa vốn thờ ơ, chuyện gì cũng không sợ, đột nhiên run nhẹ nơi đáy mắt.

“Đã nói với bà ấy bao nhiêu lần, bà ấy vẫn không bỏ qua, thậm chí hôm nay còn hỏi ta, có phải vì muốn cưới nàng nên mới không chịu thành thân không, đúng là chọc ta cười chết mất.”

Khuôn ngực rắn chắc nảy lên từng đợt, nàng khẽ mím môi, biết chắc hắn sẽ nói gì tiếp theo.

“Tiểu Hoa là vật cứng, ai lại đi thành thân với vật cứng! Ta không muốn Tiểu Hoa đáng yêu biến thành cọp cái!” kéo nhẹ tóc mềm mại của nàng, hắn nói tiếp: “Việc mà mẫu thân ta thật sự quan tâm không phải là ta có thành thân hay không, mà là muốn bế tôn tử, muốn thấy đời sau của Đồng gia. Ta thấy cứ dứt khoát tìm một nữ nhân sinh cho bà hai tiểu hài tử là xong.”

Hắn thà nhờ nữ nhân khác sinh hài tử, cũng không chịu nhờ nàng... Rõ ràng nàng đã biết từ trước, nhưng vẫn đau lòng.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm sấp trên ngực lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt vẫn chưa kịp che đi nội tâm đau đớn của nàng.

“Sao vậy? Nàng không tán thành à?”

Bị chàng ấy nhìn thấu rồi? Tiểu Hoa vội lắc đầu: “Nhưng chàng vẫn phải cưới nữ nhân sinh con cho chàng! Bằng không hài tử vừa sinh đã không còn mẫu thân, sẽ rất đáng thương.”

Nhớ tới từ nhỏ Tiểu Hoa đã không có mẫu thân chăm sóc, hiểu được sự đau khổ này nhất, ánh mắt Đồng Tiểu Ngộ phút chốc nhu hòa: “Cũng phải, hài tử không có mẫu thân rất đáng thương. Hay là Tiểu Hoa sinh cho mẫu thân ta hai hài tử đi!”

“Đừng!” Nàng ra sức lắc đầu: “Vậy thì ta không chơi đùa cùng chàng được nữa.”

Nàng luôn biết đáp án mà hắn mong muốn, nàng chỉ có thể thuận theo hắn nói ra đáp án đó, nếu không có thể nàng sẽ không được ở bên cạnh hắn nữa.

Rất nhiều nha hoàn trong phủ ngưỡng mộ nàng được cưng chiều, thật ra chỉ có nàng biết rõ, mỗi ngày nàng nơm nớp lo sợ hầu hạ ‘chủ nhân’ thế nào.

Nàng là vật cứng! Chỉ là vật cứng mà thôi!

Không thể yêu cầu hần bất cứ điều gì, càng không thể quên đi thân phận, địa vị của mình.

“Cũng đúng, nếu nàng mang thai, chúng ta không thể muốn chơi gì thì chơi như bây giờ.” Hần dừng một chút, lại hỏi: “Tiểu Hoa, nàng muốn gả cho ta không?”

Tiểu Hoa lắc đầu theo phản xạ.

“Ha ha... Nếu Tiểu Hoa thật sự gả cho ta, thành cạp cái rồi, ta sẽ không thương Tiểu Hoa nữa.”

Nàng sợ hần không thương nàng nữa, không thương nữa...

“Tiểu Hoa không gả cho Tiểu Ngộ đâu!” Tiểu Hoa nói như đinh đóng cột.

“Tiểu Hoa của ta, chỉ có nàng hiểu ta nhất!” Hần trở mình ôm lấy nàng, ngủ bên phải nàng: “Được rồi, Tiểu Hoa, phải đi ngủ thôi, ta buồn ngủ rồi.”

Tiểu Hoa điều chỉnh tư thế, thân thể nhỏ xinh nép vào ngực hần, kề sát vào ngực hần.

Tai áp vào ngực, nghe tiếng tim đập ổn định, cho thấy nam nhân đang ôm nàng đã ngủ rồi.

Nàng biết, có chuyện gì hần cũng nói với nàng, dù là chuyện vui hay buồn, tất nhiên cũng biết tại sao hần không muốn thành thân, chỉ muốn vui đùa không quan tâm sự đời.

Ta sẽ không thay đổi. Nàng lặng lẽ nói.

Ta mãi mãi sẽ cho chàng thấy đáng vẽ mà chàng thích nhất để có thể ở bên cạnh chàng.

Mãi mãi không thay đổi...

“Nguyệt nhi, chúng ta đến tiệm cơm Duyệt Khách ăn đi.” Nhìn thấy biển hiệu của tiệm cơm Duyệt Khách, Tiểu Hoa vui vẻ quay lại gọi to.

“Được được được, cô nương tốt của ta, đừng chạy mà!” Nguyệt nhi vội vàng đuổi theo sau Tiểu Hoa.

Mặt trời treo trên đỉnh đầu, phơi nắng giữa mùa hạ cực nóng, Nguyệt nhi người đầy mồ hôi, nhưng người Tiểu Hoa vẫn nhẹ nhàng, mát mẻ, nàng rất hoài nghi có phải cơ thể Tiểu Hoa vốn không có mồ hôi.

Đến gần tiệm cơm Duyệt Khách, một con chó đang nằm sấp tránh nắng trong bóng râm, cũng vì quá nóng mà thè lưỡi thở dốc, nhưng Tiểu Hoa ở phía trước ngay cả lấy tay quạt tạo gió cũng không thấy làm.

Tiểu Hoa cô nương quả nhiên là bậc thần tiên! Nguyệt nhi lau mồ hôi trên trán, bước vào tiệm cơm, Tiểu Hoa sớm đã yên vị, tay cầm đũa, ngẩn đầu chuyên chú nhìn thực đơn trên quầy.

Ban ngày, Đồng Tiểu Ngộ phải đi làm ở hiệu gỗ Đồng gia, Tiểu Hoa cả ngày không ăn thì lại ngủ, đột nhiên hôm nay có hứng, ra ngoài đi dạo loanh quanh trong thành, đương nhiên những nơi mà nàng lui tới đều liên quan tới ăn.

Thường ngày trông nàng lười nhác, thiếu sức sống, thật ra sức khỏe của nàng tốt hơn Nguyệt nhi nhiều, đi một mạch không dừng lại, ngược lại Nguyệt nhi đuổi theo mệt sắp đi không nổi rồi.

Vừa đặt móng lên ghế, Nguyệt nhi thở hổn hển nói với tiểu nhị: “Cho một bình trà trước nhé.”

Nàng sắp chết khát rồi!

“Nguyệt nhi, tỷ nói xem, chúng ta gọi khổ qua trứng muối, nấm tuyết sợi, sườn cay chua ngọt, gà thái gừng cay, thêm một canh tôm cải bắc thảo được không?”

Được không? Còn phải hỏi sao? Bao nhiêu đó đủ cho cả một nhà ăn! Cũng chỉ có Tiểu Hoa cô nương có bản lĩnh một mình ăn hết thức ăn cho bốn người!

“Tiểu Hoa cô nương thích là được.”

“Được.”

Vừa lúc tiểu nhị bưng trà lên, Tiểu Hoa vội gọi món.

“Cho chúng tôi khổ qua trứng muối, nấm tuyết sợi, sườn cay chua ngọt, gà thái gừng cay, thêm một canh tôm cải bắc thảo, với hai bát mì lớn.”

“Một bát mì là được rồi!” Sao muội ấy ăn hết nhiều món như vậy!

“Nguyệt nhi không ăn mì à?”

“Tỷ ăn thức ăn là được rồi.” Nguyệt nhi cười gượng.

“Mì ở đây ăn rất ngon!” Đôi mắt ánh nước của Tiểu Hoa chớp chớp đầy mong đợi.

“Tỷ không ăn hết nhiều món như thế.” Không phải ai cũng có dạ dày không đầy như muội ấy.

“Được rồi!” Tiểu Hoa hơi thất vọng nói với tiểu nhị: “Vây đổi thành một bát mì thôi!”

Không ai thưởng thức mì ngon với nàng, chán thật!

Uống một ngụm trà cho bớt rất cổ họng, Nguyệt nhi chợt nhớ Tiểu Hoa từng nói muốn gả cho ông chủ tiệm cơm Duyệt Khách, lại nhớ những chuyện mà Mân nhi nhắc tới, nàng nhin không được quay lại nhìn trộm ông chủ đang bận bịu trong quầy.

Ông chủ nhìn cao gầy rắn rỏi, vóc dáng tạm được, nhưng dung mạo lại bình thường giống như khách qua đường, nhìn thế nào cũng không giống cùng một mẹ sinh ra với Tiểu Hoa xinh đẹp tuyệt trần.

Có lẽ không phải tiệm Duyệt Khách, mà là ông chủ tiệm khác?

Nhưng nếu đệ đệ của Tiểu Hoa cô nương thật sự kinh doanh ở Lạc Hỉ thành, không lý nào muội ấy không đi thăm! Hay là muội ấy có chuyện giấu giếm, còn hay trốn đến những tiệm bán cơm là để lên đi thăm đệ đệ?

Nhiều khả năng có thể hiện lên trong đầu Nguyệt nhi, hết cái này tới cái khác, thành ra nàng lại đang ngăn người nhìn chăm chăm ông chủ trong quầy mà không hay.

8. Chương 8

Trưởng quầy phát hiện có một cô nương tướng mạo mượt mà, ngoại hình xinh xắn đang nhìn hẩn chăm chăm, mắt tự nhiên đỏ mặt.

Tiểu Hoa ngồi đối diện tò mò nhìn Nguyệt nhi đang ngăn người đến xuất thần, dùng ngón tay chọc nhẹ vào lưng nàng: “Nguyệt nhi! Nguyệt nhi!”

Nguyệt nhi hồi phục tinh thần: “Gì vậy? Tiểu Hoa cô nương.”

“Không phải là tỷ thích chủ quán Duyệt Khách chứ?”

Nguyệt nhi ngạc nhiên trừng mắt: “Làm gì có?”

“Nhưng tỷ vừa mới nhìn chăm chăm ông chủ, muội thấy ông chủ đỏ mặt.”

Không phải chứ? Nguyệt nhi lúng túng cúi đầu, không dám nhìn ông chủ thêm lần nào nữa.

“Tỷ... Tỷ đang suy nghĩ chút chuyện! Không phải đang nhìn ông chủ.”

“Thì ra là vậy, muội còn tưởng Nguyệt nhi di tình biệt luyện chứ.”

“Di tình biệt luyện?” Sao đột nhiên lại nói như vậy?

“Thì là không thích Tiểu Chu nữa, mà chuyển sang thích...”

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi đỏ mặt, trách nhẹ: “Xin muội đừng nói bừa!”

“Muội cứ ghép tỷ với Tiểu Chu thành một đôi thì thế nào?”

“Xin muối làm ơn đừng phối duyên ương lung tung!”

“Chắc chắn Tiểu Ngộ có thể giúp hai người đấy.”

“Tiểu Hoa cô nương, Tiểu Chu cũng không thích tỷ, xin muối đừng gán ghép lung tung.” Làm ơn nghe hiểu lời của nàng đi mà.

“Tiểu Chu không thích tỷ?” Tiểu Hoa nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Nhưng muối thấy Tiểu Chu rất hay trò chuyện với tỷ?”

Mỗi lần hai người tụ lại, Tiểu Chu và Nguyệt nhi nói mãi không hết chuyện!

“Chuyện này...” Tiểu Chu trò chuyện với nàng, nói mười câu thì tám câu đã có liên quan tới Tiểu Hoa, muốn nàng phải nói như thế nào đây! “Dù sao Tiểu Hoa cô nương cũng không lo được nhiều chuyện, quản chuyện của nô tỳ không bằng tự lo cho muối còn hơn.”

“Muội thì có chuyện gì để lo chứ?” Tiểu Hoa chỉ vào chóp mũi mình, khó hiểu nói.

“Tiểu Hoa cô nương có thật là chưa từng muốn gả cho thiếu gia không?”

Muội không thấy theo thiếu gia lâu như vậy, nói sao thì thiếu gia cũng nên cho muối một danh phận mới phải? Nếu không sau này lỡ thiếu gia thành thân, địa vị của muối ở Đồng gia chắc chắn sẽ không còn, nói không chừng thiếu gia sẽ không cưng chiều muối nữa, đến lúc đó muối phải làm sao bây giờ?” Nguyệt nhi hạ giọng nói: “Muội đã không còn tấm thân hoàn bích, không thể tìm được người tử tế nữa!”

Chỉ có cách khiến Tiểu Hoa cô nương gả cho thiếu gia, Tiểu Chu mới hết hi vọng, vậy thì nàng mới có hi vọng.

Tiểu nhị bưng một bát mì ra, Tiểu Hoa vui vẻ cầm lấy đôi đũa, hút một miếng mì thật to, phát ra tiếng rột rột.

“Mì ngon quá! Muội thích mê món mì ở quán cơm này!”

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi vội la lên: “Rốt cuộc muội có nghe thấy lời tỷ vừa nói không?”

Nàng đã sắp hai mươi tư tuổi, cũng rất nóng lòng việc hôn sự của mình, nhưng tiếc rằng người trong lòng nàng đã có ý với người khác, nếu Tiểu Chu chưa hết hi vọng với Tiểu Hoa cô nương, tình cảm của nàng chắc chắn sẽ không được đáp lại!

“Nguyệt nhi, tỷ phiền quá, đừng tiếp tục nói đề tài nhàm chán đó nữa.”

Gần đây, không hiểu Nguyệt nhi muốn làm gì, rất hay xúi giục nàng đòi hỏi Tiểu Ngộ một danh phận, khiến nàng rất phiền lòng: “Có đồ ăn rồi, tỷ mau ăn đi!”

Trời nóng khiến Nguyệt nhi mất hết khẩu vị, thức ăn trước mặt dù tỏa hương thơm, nhưng hơi nóng bốc lên khiến đầu nàng đổ đầy mồ hôi.

“Tiểu Hoa cô nương, tỷ quan tâm muối, tỷ sợ sau khi bị thất sủng muối sẽ có kết cục thê thảm mà thôi! Muội cũng không muốn lưu lạc đầu đường xó chợ, ngay cả cơm cũng không có mà ăn như lúc nhỏ chứ?”

Tay Tiểu Hoa không ngừng vớt mì.

“Ngay cả một danh phận thiếu gia cũng không chịu cho muối, rõ ràng trong lòng thiếu gia muối cũng không quan trọng như mọi người nghĩ, sẽ có ngày muối bị thay thế, muối cần phải lo lắng chu toàn mới được.”

“Muội biết rồi.” Tiểu Hoa ngẩng đầu, đôi mắt ẩn chứa ý cười mỉa mai.

“Tiểu Hoa cô nương biết là tốt.” Cuối cùng cũng thuyết phục được nàng!

“Nguyệt nhi sợ sau khi muối thất sủng, tỷ cũng sẽ mất việc đúng không? Được rồi! Tối nay muối nói với Tiểu Ngộ, bảo chàng gả tỷ cho Tiểu Chu, tỷ có được nơi nương tựa, thì sẽ không lải nhải như thế này nữa.”

“Tiểu Hoa cô nương!” Rốt cuộc muội ấy có hiểu không vậy?

“Hai người thích lải nhải ghép lại thành đôi, đúng là tuyệt vời!”

“Tiểu Hoa cô nương...” Thấy nàng ăn vội, miệng căng phồng, vốn không để tâm ý tốt của mình, Nguyệt nhi bắt đầu dĩ im lặng.

Nàng đã hết lòng khuyên nhủ, sao Tiểu Hoa cô nương lại không chịu hiểu?

Muội ấy ngốc quá! Ngốc đến mức không biết suy tính cho tương lai bản thân, ngốc đến mức hài lòng với hiện tại, cho rằng mình sẽ được cưng chiều cả đời.

Nếu thiếu gia đổi ý muốn thành thân, sao thiếu phu nhân có thể để mặc thiếu gia cưng chiều một nữ nhân không danh không phận! Hơn nữa, ai có thể cam đoan thiếu gia sẽ không chuyển sang chiều chuộng thiếu phu nhân mà lạnh nhạt với Tiểu Hoa cô nương.

Muội ấy đúng là không ý thức được những nguy cơ đó.

“Nếu...” Nguyệt nhi có chút ngại ngùng nói: “Tương lai Tiểu Hoa cô nương thất sủng, Nguyệt nhi lại may mắn có thể xuất giá, đến lúc đó tỷ sẽ chăm sóc cho muội.”

Thường ngày Tiểu Hoa cô nương đối xử với nàng rất tốt, xem nàng như hảo tỷ muội, có đồ ăn ngon sẽ chia cho nàng, có trò hay sẽ chơi cùng nàng, nếu muội ấy thật sự lâm vào cảnh khó khăn, nàng tuyệt đối sẽ không làm ngơ!

Tiểu Hoa kinh ngạc trừng to mắt.

“Nhưng tỷ đang nói tương lai!” Nguyệt nhi vội thêm điều kiện: “Đến lúc đó Tiểu Hoa cô nương không được chỉ biết ăn, nếu không Nguyệt nhi sẽ nuôi không nổi.”

Tiểu Hoa cười khẽ.

“Nguyệt nhi yên tâm, muội sẽ không thất sủng!” Tiểu Hoa tự tin nói.

Nàng tin chỉ cần nàng không thay đổi thì nàng sẽ không thất sủng. Tiểu Ngộ từng có lời thề son sắt cam đoan với nàng như thế.

Nàng tin hắn, hoàn toàn tin tưởng.

Nguyệt nhi lộ vẻ mặt u ám, lặng lẽ thở dài.

Tiểu Hoa cô nương quả nhiên rất ngốc...

“Tiểu Hoa!” Đồng Tiểu Ngộ mới về nhà vừa lớn giọng gọi, đã nhìn thấy một bóng dáng linh hoạt, mặt cười vui vẻ chạy vào sân.

Đồng Tiểu Ngộ gấp người lại, dang tay ra, Tiểu Hoa nhanh chóng nhảy lên người hắn, ôm chặt hắn vào lòng.

“Nói, sao lần nào nàng cũng biết ta về?”

“Thời gian chàng về nhà đều không khác nhau mấy!” Ngón tay chỉ lên trời: “Chỉ cần ta nhìn mặt trời là biết ngay.”

“Thông minh vậy sao?”

“Không có, Tiểu Hoa rất ngốc, chỉ biết mỗi việc này thôi.” Nàng tựa vào ngực hắn làm nũng.

“Đoán xem hôm nay ta mang gì về cho nàng?”

“Bánh đậu xanh?”

“Không phải.”

“Miến trộn nước lạnh?”

“Lần này không phải đồ ăn!”

“Không phải đồ ăn?” Mặt Tiểu Hoa lộ vẻ thất vọng: “Vậy là gì?”

“Nhìn nàng thất vọng kìa, không ăn thì không vui à? Nàng là heo sao!”

Tiểu Hoa chỉ ngón trỏ vào mũi mình: “Tiểu Hoa là heo! Ợt ợt...”

“Tiểu Hoa là một con heo ăn hoài không béo. Hấn vuốt tay nàng: “Mỗi ngày ăn nhiều như vậy đều đi đâu cả rồi?”

Không có miếng thịt nào.

“Tiểu Ngộ không thích Tiểu Hoa gầy sao?” Mắt óng ánh lo lắng nhìn hấn.

“Tiểu Hoa có ra sao ta cũng thích.”

“Vậy là tốt.” Nàng hài lòng nhếch mép cười: “Vậy rốt cuộc chàng mang gì về cho muội?”

“Cái này!” Đồng Tiểu Ngộ đưa ra một lọ sứ được bịt kín.

Dù đã bịt kín, nhưng vẫn phảng phất hương thơm.

Tiểu Hoa đến gần nghe thử: “Thơm quá! Thảo nào lúc nãy đến gần chàng đã nghe thấy mùi thơm lạ. Đây là gì vậy?”

“Đây là nước thơm Tây Vực, nghe nói là được tinh luyện từ hoa, dùng rất nhiều hoa mới luyện ra được một lọ thế này.”

Đồng Tiểu Ngộ mở lọ, mùi hoa thơm ngào ngạt tràn ngập cả căn phòng.

“Trời ạ! Sao lại thơm như vậy?” Không biết có phải do mùi hương quá nồng nặc, chợt Tiểu Hoa thấy không khỏe, thậm chí còn buồn nôn, nàng vội nuốt nước miếng thật nhanh để áp chế cảm giác khó chịu này.

Đây là nước thơm Đồng Tiểu Ngộ đặc biệt mang về cho nàng, nàng không thể tỏ thái độ khiến chàng thất vọng hoặc không hài lòng.

Hấn dùng đầu ngón tay chấm một ít, xúc lên chỗ ngực nàng: “Thế này thì nàng biến thành một đóa hoa thật rồi.”

“Bây giờ ta là Tiểu Hoa thơm rồi.” Tiểu Hoa cố nén khó chịu cười nói.

Mùi hương vẫn vút chớp mũi mãi không tan, cảm giác khó chịu càng rõ ràng hơn.

“Thiếu gia.” Một nha hoàn bước vào phòng: “Đã đến giờ ăn tối, mời thiếu gia và Tiểu Hoa cô nương đến nhà ăn dùng bữa.”

“Biết rồi, ta qua ngay.”

Nha hoàn kia lui xuống, nha hoàn bên cạnh bước lên hầu hạ hấn thay quần áo, nhân dịp này Tiểu Hoa rời khỏi phòng, hít chút không khí trong lành.

“Tiểu Hoa cô nương.” Mỗi lần Đồng Tiểu Ngộ về phủ, Nguyệt nhi đều bị bỏ rơi, nàng bước vào sân: “Là mùi gì vậy? Thơm quá!”

“Là nước thơm Tây Vực...” Rốt cuộc nhịn không được, Tiểu Hoa vịn vào tường, nôn khan.

“Tiểu Hoa cô nương, muội sao vậy...”

Bất chấp dạ dày đang cào xé, Tiểu Hoa đặt ngón trỏ lên môi, lắc đầu: “Thiếu gia đang ở bên trong.”

“Nhưng muội...” Không phải nên cho thiếu gia biết muội ấy không được khỏe sao?

Tiểu Hoa khó chịu đến mức không nói chuyện nổi, đành dùng ánh mắt cương quyết bắt Nguyệt nhi im lặng.

Nguyệt nhi chưa từng thấy qua ánh mắt sắc bén này của Tiểu Hoa, giật mình sửng sốt.

Nôn khan một lúc lâu, bớt khó chịu, lúc này Tiểu Hoa mới nhẹ giọng nói: “Có thể do mùi thơm quá nồng, khiến muội hơi khó chịu. Cái này do thiếu gia đặc biệt mang về cho muội, đương nhiên không thể để thiếu gia biết nước thơm đó làm muội buồn nôn, tỷ hiểu chưa?”

“Hiểu rồi...”

Thì ra Tiểu Hoa cô nương luôn tự miễn cưỡng bản thân như vậy sao? Nguyệt nhi chợt hiểu ra.

“Tiểu Hoa.” Tiếng Đồng Tiểu Ngộ truyền ra từ trong phòng: “Nàng đâu rồi?”

“Ta đây.” Tiểu Hoa quay người lại, ôm lấy cánh tay Đồng Tiểu Ngộ cùng đến nhà ăn dùng bữa như chưa từng có việc gì xảy ra.

Tiểu Hoa và Đồng Tiểu Ngộ vừa ngồi xuống, thứ ăn lập tức được dọn lên.

Đồng Tiểu Ngộ tự tay gấp miếng thịt cá ngon nhất đặt vào đĩa trước mặt Tiểu Hoa.

“Cảm ơn chàng.” Tiểu Hoa cười ngọt ngào.

“Không có gì.” Đồng Tiểu Ngộ mang vẻ mặt cưng chiều véo véo mũi đáng yêu của nàng.

Các vị trưởng bối bên cạnh thấy hai tiểu bối còn trẻ mà không hề e dè âu yếm nhau, vẻ mặt không vừa ý, thậm chí Đồng lão phu nhân còn quay mặt khinh thường.

“Tiểu nhi.” Đồng lão phu nhân lên tiếng: “Bà nghe mẫu thân cháu nói, mẫu thân cháu nhờ người tìm cho cháu một số bức họa của tiểu thư con nhà khuê các, cháu lại không hề liếc mắt tới?”

9. Chương 9

Lời nói của Đồng lão phu nhân có ý chế giễu Tiểu Hoa không rõ lai lịch, Tiểu Hoa giả vờ như không nghe thấy, cúi đầu gấp miếng cá.

Cá sắp đến miệng, cảm giác khó chịu buồn nôn lại ập đến, nàng vội hít thật sâu cố gắng nuốt vào trong.

“Nãi nãi, cháu đã nói với mẫu thân, cháu vẫn chưa muốn thành thân.”

Không biết đã nói bao nhiêu lần, trưởng bối trong nhà vẫn một mực bắt hấn thành thân, khiến hấn phiền chết đi được.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Đồng lão phu nhân trầm giọng hỏi.

“Năm nay Tiểu nhi hai mươi tuổi.”

“Cháu còn định chơi bời đến năm bao nhiêu tuổi?”

“Đợi khi nào cháu muốn thành thân, nhất định sẽ nói với nãi nãi trước tiên!” Đồng Tiểu Ngộ cà lơ phất phơ trả lời.

“Cháu...”

Thấy Đồng lão phu nhân sắp nổi giận, nhi tử vội trấn an: “Mẫu thân, người đừng giận, Tiểu nhi còn nhỏ, bây giờ còn phải học cách trông coi gia nghiệp, nên mới không muốn thành thân.”

“Thành gia lập nghiệp! Thành gia lập nghiệp! Phải thành gia rồi mới lập nghiệp, nền tảng Đồng gia vững chắc, mắt nhắm mắt mở cũng quản lý được thì sợ cái gì! Nhanh chóng thành thân sinh con mới quan trọng nhất!” Đồng lão phu nhân bức tức nói, trút hết tức giận lên nhi tử, nắm tay lại thật muốn tát thẳng vào mặt nhi tử không biết quân giáo nghiêm tôn tử nhà mình.

“Được được được, để con khuyên nhủ Tiểu Nhi, được chưa?” Đồng lão gia nhẹ nhàng trấn an.

Ngẫm lại thì ông đứng cửa giữa rất đáng thương, trên bị mẫu thân mắng, bên cạnh bị thê tử lải nhải, cả nhi tử cũng không nghe lời ông, thôi thì dứt khoát băm nhuyễn ông ra, gói lại mang đi bán hết cho xong.

Dù sao ông cũng là đại đương gia của hiệu gỗ Đồng gia, lúc ở ngoài chỉ cần ông trừng mắt, ai dám không phục? Nhưng lúc ở nhà... Ôi thôi! Đừng nhắc tốt hơn.

“Đều tại con chịu nó! Chịu đến mức nó không coi ai ra gì, bắt nó cưới vợ một thoái thác hai không chịu, chính sự không lo, chỉ biết ăn chơi.” Đồng lão phu nhân thở hỏn hển trừng mắt nhìn ‘Kẻ đầu têu’ – Tiểu Hoa vô tội.

Nhất định là nha đầu kia lừa gạt thổi gió bên gối nó, Tôn tử mới trì trệ chuyện thành thân!

Nữ nhân này ngày ngày quyến rũ, tôn tử nhà mình bị nó mê hoặc rồi, xem ra ngoài việc xuống tay với Tiểu Hoa thì không còn cách nào.

Đồng Tiểu Ngộ mặc kệ trưởng bối vì hấn mà cãi nhau, đứng đứng gấp những phần ngon nhất trong các món ăn vào đĩa của Tiểu Hoa, chỉ chốc lát, đĩa của Tiểu Hoa đã chất đầy thức ăn.

“Nhìn xem nó ‘có hiếu’ với ai kìa, không phải với chúng ta, mà là con hồ ly tinh kia!” Đồng lão phu nhân nén thấp giọng, chỉ dám nói cho nhi tử và nhi tức nghe.

Mắng thì mắng, giọng trưởng bối ra oai một chút, nhưng tiểu tử tông đó là máu thịt trong lòng bà, là tôn tử bà cưng chiều nhất, sau lần bà nói xấu Tiểu Hoa khiến cho Đồng Tiểu Ngộ tức giận lật cả cái bàn, bà không còn dám nói động tới Tiểu Hoa trước mặt tôn tử một câu nào nữa, chỉ dám nói lên không để nó nghe được tránh cho nó lại nổi điên lên.

Đồng lão gia và Đồng phu nhân nghe vậy chỉ có thể cười gượng.

Còn nói gì được nữa?

Họ chịu nhi tử, nhi tử chịu vật cứng của nó, chịu hư nó không phải vì sợ mà là vì quá yêu thương nó!

Tiểu Hoa ăn rất ít.

Dù Tiểu Hoa che giấu kỹ khiến hấn không phát hiện Tiểu Hoa không khỏe, nhưng lại thấy sức ăn của nàng giảm sút, mọi người ăn không ít, nhưng cơm trong bát nàng còn hơn phân nửa.

“Sao lại ăn ít vậy?” Đặt tay lên trán nàng: “Không khỏe à?”

“Không.” Nàng lắc đầu, kế tiếp vẻ mặt hưng phấn nói: “Buổi chiều ta và Nguyệt nhi đã ăn rất nhiều ở quán Duyệt Khách, bọn ta ăn mì, còn gọi rất nhiều món, nhưng Nguyệt nhi không ăn, có mình ta ăn.”

Nói đến đây, nàng hơi tủi thân chu miệng lên.

Nguyệt nhi đứng im lặng bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, đầu chân mày nhíu lại.

Đến quán Duyệt Khách ăn cơm rõ ràng là chuyện hôm kia, sao Tiểu Hoa cô nương lại nói là chiều hôm nay?

Thân là nha hoàn, dù có hoài nghi nhưng cũng khôn khéo không phủ nhận lời nói của chủ nhân.

“Ai có thể ăn lại nàng!” Hai ngón tay véo mũi: “Lần sau đừng ăn nhiều như vậy, nếu không buổi tối lại ăn không vô.”

“Vâng.” Nàng bỏ chân gà vào chén Đồng Tiểu Ngộ: “Vậy chàng ăn chân gà giúp ta nhé.”

“Được, ta ăn giúp nàng.” Hấn cắn một miếng.

“Ngon không?” Mắt to nhìn hấn chờ đợi.

“Ngon lắm.”

“Hi!” Tiểu Hoa hài lòng cười một cái, bưng bát cơm còn một nửa lên ăn.

Dạ dày của nàng như có tảng đá đè nặng, khiến nàng khó chịu, nuốt không trôi nửa bát cơm còn lại.

“Ta ăn không vô.” Nàng buông bát xuống: “Ta muốn về phòng tắm trước, được không?”

“Được, vậy nàng về trước đi.” Đồng Tiểu Ngộ cương chịu xoa bóp trán nàng, thấp giọng nói vào tai nàng: “Tắm cho thơm chờ ta.”

Hai gò má Tiểu Hoa đỏ ửng, e thẹn gật đầu.

“Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, ngại quá, Tiểu Hoa xin phép lui xuống trước.” Nếu còn không đi, nàng sẽ nôn ra hết bữa tối vừa ăn mất.

“Sao đây?” Tiểu Hoa vừa rời bàn, Đồng lão phu nhân đã gây khó dễ: “Trưởng bối còn chưa rời ghế, người đã đi trước rồi!”

“Nãi nãi, Tiểu Hoa chỉ là vật cứng, sao bà lại đi so đo với vật cứng chứ.” Đồng Tiểu Ngộ gấp chân gà lên, ăn sạch ‘tâm tình’ của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vừa ra khỏi phòng nghe thấy, mắt lóe lên một tia thâm thúy rồi biến mất, chân bước nhanh hơn.

“Vật cứng vật cứng vật cứng!” Đồng lão phu nhân buông đũa: “Lần nào cháu cũng lấy lý do ‘vật cứng’ này, khiến nó coi cái nhà này không ra gì, không để ai vào mắt!”

“Nàng ấy nào có như thế? Nàng ấy cãi lại bà hay ngỗ nghịch với bà? Hay nàng ấy đã có hành động gì vô lễ với bà?”

“Nó... Nó nó nó...” Nghĩ kỹ đúng là không có.

Thật ra nữ hài tử đó rất biết thân biết phận, gặp ai mặt cũng tươi cười, lễ phép chào hỏi, chưa từng sinh sự, hết sức khéo léo, nếu nói có hành vi gì khiến người ta bực mình, cũng đều do tôn tử mình mà ra.

Nhưng ở góc độ khác, nếu không có Tiểu Hoa, không chừng tôn tử sẽ càng ngoan ngoãn, nên rốt cuộc hồ ly tinh đó vẫn là họa thủy!

“Bà xem, bà vốn không chỉ ra được.” Đồng hồng gán tội cho Tiểu Hoa.

Đồng lão phu nhân cố nén bực bội, vẫy tay gọi nha hoàn: “Không ăn nữa, giận no rồi, đỡ ta về phòng.”

“Mẫu thân!” Đồng phu nhân và Đồng lão gia thấy vậy, vội đến đỡ Đồng lão phu nhân: “Đừng so đo với tiểu bối, con về sẽ dạy bảo lại nó.”

Dạy được sao? Đồng lão phu nhân trừng mắt nhìn nhi tử và nhi tức, hai người có phần chột dạ cúi đầu.

Nếu muốn khiến tôn tử nghe lời, e rằng phải diệt trừ hồ ly tinh trước mới được!

Nhưng phải làm gì đây?

Không thể thuê người giết nó!

Loại chuyện không có tính người này bọn họ không làm được.

Chẳng qua là bảo tôn tử thành thân, sao lại phiền phức như vậy?

Tiểu Hoa vừa đi tới cây cầu nhỏ được xây trên hồ thì không chịu được nữa, tay bám vào lan can nôn lấy nôn để, nôn hết bữa tối xuống hồ cá.

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi vội vỗ lưng nàng, quan tâm hỏi: “Muội ổn không? Lại khó chịu phải không?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không... Chỉ là buồn nôn muốn nôn ra thôi, tỷ đừng nói với thiếu gia.”

“Ừ!” Nguyệt nhi gật đầu nhận lời.

Chần chờ một lúc, Nguyệt nhi hỏi: “Tiểu Hoa cô nương, nguyệt tín lần trước của muội là lúc nào?”

“Nguyệt tín?”

“Nếu tỷ nhớ không nhầm, quý thủy tháng này của muội chưa tới đúng không?”

Nguyệt nhi là nha hoàn chuyên hầu hạ nàng, nắm rõ tình trạng thân thể nàng trong lòng bàn tay.

“Đúng! Sao vậy?”

“Tỷ nhớ lần trước của muội là đầu tháng, nhưng bây giờ đã cuối tháng rồi... Muội... Không phải có thai rồi chứ?”

Nghe vậy, mặt Tiểu Hoa biến sắc.

“Nếu có thai thật, đúng là chuyện vui.” Nguyệt nhi cứ vui vẻ nói: “Lão gia, phu nhân đang mong ngóng tôn tử, nếu muội thật sự mang con nối dõi của Đồng gia, nhất định thiếu gia sẽ cho muội một danh phận chính thức, muội sẽ trở thành thiếu phu nhân của Đồng gia rồi.”

Chỉ cần Tiểu Hoa cô nương chính thức gả cho thiếu gia, nhất định Tiểu Chu sẽ hết hi vọng, nàng sẽ có cơ hội! Đúng là hoàn mỹ!

“Nguyệt nhi!” Đột nhiên Tiểu Hoa bắt lấy tay Nguyệt nhi, mạnh đến mức làm đau tay nàng: “Chuyện này không thể cho ai biết.”

“Tại sao?” Đây là chuyện vui mà!

“Bởi vì... Bởi vì việc này chưa được chứng thực, nếu tử phao tin tùy tiện, sau đó lại phát hiện không phải như vậy, phải giải thích thế nào?” Tiểu Hoa nói hợp tình hợp lý.

“Cũng phải.” Vậy mà nàng không nghĩ nhiều như thế: “Vậy mai tử gọi đại phu đến kiểm tra cho muội.”

“Đừng! Tử không cần lo chuyện này, tự muội lo liệu.” Nàng lấy tay áo lau miệng, dặn dò Nguyệt nhi: “Nhờ phòng bếp nấu cho muội một ít nước ấm, muội muốn tắm.”

“Được.”

Qua khỏi cầu, Nguyệt nhi quay lại nhìn Tiểu Hoa đang đứng ngăn người tự vào lan can.

Kỳ lạ, dù chưa chứng thực chuyện có thai, nhưng bình thường nữ nhân biết chuyện mang thai có khả năng cao như vậy đều rất vui mừng, sao sắc mặt Tiểu Hoa cô nương lại nặng nề như vậy, giống như muội ấy không phải có khả năng mang thai mà là có khả năng bị bệnh nặng vậy.

Chẳng lẽ Tiểu Hoa cô nương không muốn mang thai?

Muội ấy không muốn gả cho thiếu gia nhờ cái thai sao?

Lẽ nào... Nguyệt nhi sợ hãi cả kinh.

Tiểu Hoa cô nương vốn không yêu thiếu gia?!

Cách một hôm, thừa dịp Nguyệt nhi sơ ý, Tiểu Hoa lén lút ra ngoài, đến y quán trên phố nhờ đại phu chẩn đoán.

“Chúc mừng phu nhân, phu nhân có thai rồi.” Lão đại phu ân cần mỉm cười.

Nghe vậy, Tiểu Hoa thấy trời long đất lở, không nhớ mình về phủ như thế nào.

Nếu chuyện nàng có thai bị các trưởng bối của Đồng gia biết được, dù bọn họ không thích nàng, thì để cho con nối dõi có danh phận chính thức, rất có thể sẽ nạp nàng làm thiếp cho Đồng Tiểu Ngộ.

Trong lòng nàng hiểu rõ, Đồng Tiểu Ngộ vốn không muốn thành thân, lại càng không muốn cưới nàng làm thê tử, hẳn đã nói với nàng hết lần này tới lần khác, nếu nàng trở thành thê tử của hắn, sẽ không còn là vật cưng của hắn, đương nhiên hắn sẽ không cưng chiều nàng nữa.

Nếu mất đi sự cưng chiều của hắn, nàng sẽ không còn chỗ dựa ở Đồng gia nữa.

Mất đi sự cưng chiều của hắn, nàng không thể ở bên cạnh, làm nũng với hắn, được hắn yêu thương nữa.

Nếu bị hắn biết được nàng mang thai, nàng sẽ không thể chơi đùa với hắn nữa, còn hắn sẽ xa lánh nàng.

Một gương mặt nhợt nhạt của tiểu hài tử lơ lửng trước mắt nàng, nàng lắc đầu, bịt mắt lại.

10. Chương 10

Nàng không muốn!

Nàng không muốn!

Nàng tuyệt đối không muốn mất đi tất cả!

“Tiểu Hoa cô nương!” Tìm kiếm cả buổi, Nguyệt nhi lo lắng muốn chết, vừa nhìn thấy Tiểu Hoa đứng lặng người trong đình giữa hồ, cuối cùng cũng giảm bớt lo lắng, không nhận được câu trả lời: “Muội chạy đi đâu vậy? Nô tỳ tìm mãi không thấy.”

Tiểu Hoa quay lại, mặt tái nhợt, thấy Nguyệt nhi đầu đầy mồ hôi, mấp máy môi.

Cứu muội.

“Tiểu Hoa cô nương, muội nói gì? Nguyệt nhi nghe không rõ. Còn nữa, đừng đứng gần hồ quá, nếu té xuống thì nguy.”

Nguyệt nhi bước tới cầu thang lên đình, vừa nhắc nhở đã thấy Tiểu Hoa lay động, linh cảm có chuyện chẳng lành, thì không còn thấy bóng dáng màu trắng kia nữa.

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi hoảng sợ kêu to, lập tức chạy tới.

Bọt nước văng tung tóe, người vừa ngã xuống hồ không hề giãy dụa, chìm thẳng xuống đáy hồ.

Nguyệt nhi thoáng nhìn thấy khuôn mặt đầy bi thương đung đưa trong làn nước xanh biếc, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

“Người đâu!” Nguyệt nhi xoay người vừa khóc vừa gọi: “Người đâu! Tiểu Hoa cô nương ngã xuống hồ! Cứu với!”

Tiểu Hoa toàn thân ướt sũng bị Tiểu Chu vừa khéo ở gần đó cứu được, kéo lên bờ.

Nàng vừa ngã xuống đã được cứu lên, chỉ uống một ít nước, không đáng ngại lắm, vừa nằm lên giường đã tỉnh lại.

“Tiểu Hoa cô nương, muội vừa được cứu khỏi hồ, mau nằm nghỉ trước đi.”

Nguyệt nhi nói xong, Tiểu Hoa vội vàng ngồi dậy, dùng tay kéo chân lên xem, váy bị ướt nhưng vẫn trắng tinh, chỉ dính một ít bùn.

Hài tử của nàng... Vẫn còn?

Người ngoài nhìn không ra, nhưng bản thân nàng biết mình cố ý ngã xuống nước.

Nếu ông trời giúp nàng thì mang hài tử đi, nếu không tán thành còn trách nàng ác độc thì hãy lấy cả mạng của nàng, lúc đó nàng sẽ không oán hận gì, nhưng bây giờ nhớ lại, khi nước hồ tràn vào mũi miệng, khoảnh khắc sắp không thở được nữa, cảm giác đó dọa nàng sợ phát run.

Nàng muốn sinh hài tử này, muốn có cốt nhục của Dòng Tiểu Ngộ, nhưng tình hình trước mắt không cho phép nàng giữ nó lại, nhất định nàng phải làm một mẫu thân nhẫn tâm nhất, vì tương lai của mình không thể không tìm cách phá đi.

Nàng tàn nhẫn như thế, có phải ông trời cũng không muốn giúp nàng! Nên phải giữ hài tử lại khiến nàng phải nếm thử cảm giác bị bỏ rơi?

Thấy Tiểu Hoa cư xử kỳ lạ, Nguyệt nhi chợt bừng tỉnh, vội bảo Tiểu Chu ra ngoài.

“Muội giúp Tiểu Hoa cô nương thay quần áo, huynh ra ngoài trước đi.”

“À! Được, được.” Tiểu Chu vội ra khỏi phòng, không quên đóng cửa lại.

“Tiểu Hoa cô nương, tỳ giúp muội thay y phục ướt ra, tuy thời tiết oi bức nhưng mặc y phục ướt sẽ dễ bị nhiễm phong hàn.” Nguyệt nhi mang y phục và khăn mặt khô đến.

Tiểu Hoa ủ rũ xoay người cúi xuống, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm bụng mình.

Nguyệt nhi giúp nàng thay quần áo, gỡ bím tóc ra, lấy khăn mặt lau khô gương mặt ẩm ướt của nàng.

“Tiểu Hoa cô nương, muội không cần lo lắng, chắc hài tử không sao đâu.”

Tiểu Hoa ngẩn đầu trừng mắt: “Tỳ nói gì... Hài tử?”

“Tỳ thấy muội tỉnh lại đã lo lắng nhìn bụng, chắc muội lo lắng cho hài tử đúng không?”

“Không có hài tử nào cả!” Tiểu Hoa hung hãn bắt lấy cánh tay của nàng, vẻ mặt dữ tợn: “Không hề có hài tử nào cả!”

Nguyệt nhi bị sự hung hãn của nàng dọa sợ.

“Sao muội khẳng định như thế? Nguyệt tín của muội đã trễ gần hai tháng rồi, tỷ đã mời đại phu về chẩn đoán cho muội rồi!”

“Đừng! Đừng! Muội biết rõ thân thể mình mà.” Tiểu Hoa hất cánh tay đang lau giúp mình: “Đừng mời đại phu mà!”

“Tiểu Hoa cô nương...”

Nguyệt nhi thật không hiểu, cứ hề nhắc tới hài tử, mặt Tiểu Hoa vốn đang tươi cười lại biến sắc, đầy tức giận.

Không giống muội ấy chút nào.

“Nguyệt nhi, đại phu tới rồi, ông ấy vào được không?” Tiểu Chu ở bên ngoài hỏi.

“Được, cho ông ấy vào đi.”

“Muội không sao, mời đại phu về cho.” Tiểu Hoa hô lớn.

“Tiểu Hoa cô nương, muội vừa rơi xuống nước, nhất định phải để đại phu khám.” Nguyệt nhi có ý tốt khuyên nhủ.

“Muội đã nói muội không sao rồi!” Tiểu Hoa tức giận hét lên.

“Tiểu Hoa cô nương, không phải chỉ cần muội nói không sao là được, nếu lỡ muội xảy ra chuyện gì, muội muốn tỷ giải thích sao đây? Dù tỷ là nha hoàn của muội, nhưng đã bán thân cho Đồng gia, nếu để thiếu gia biết tỷ không mời đại phu chẩn đoán bệnh cho muội, đến lúc đó người bị đuổi đi ăn xin là tỷ!”

Nếu Tiểu Hoa có chuyện thật, nhất định thiếu gia sẽ lột da nàng, nàng không muốn đùa giỡn với tính mạng của mình.

Mặt Tiểu Hoa tái nhợt, mười ngón tay trắng nõn túm lấy đệm giường, không biết nên làm thế nào.

Tuy Nguyệt nhi đối xử tốt với nàng, nhưng nguyên tắc tiên quyết là, chỉ cần việc tỷ ấy làm có khả năng làm trái lời cảnh cáo của Đồng Tiểu Ngộ, hoặc khiến bản thân bị người khác mắng thì tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Điều này chứng tỏ, nàng có thể sống an nhàn sung sướng ở Đồng gia hoàn toàn dựa vào sự sủng ái của Đồng Tiểu Ngộ, không có hấn, nàng không là gì cả!

Thấy nàng không cãi lại nữa, Nguyệt nhi đứng dậy mở cửa mời đại phu vào.

Đại phu bắt mạch cho Tiểu Hoa, cả người nàng hồi hộp căng thẳng, thậm chí còn tự trấn an trong lòng.

“Cô nương, xin cô nương thả lỏng, cứ như vậy ta không thể xem mạch chính xác cho cô được.” Đại phu nhẹ giọng trấn an.

“Cháu không sao.” Tiểu Hoa thấp giọng nói.

“Có vẻ như không sao, chỉ là...” Đại phu do dự.

“Nếu không sao, đại phu có thể về rồi.”

“Cô nương, có phải nguyệt tín của cô nương bị trễ không?”

Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Hoa lập tức tái nhợt không còn chút máu.

“Xin hỏi đại phu, có phải muội ấy có thai không?” Nguyệt nhi bên cạnh đầy mong đợi hỏi.

“Có lẽ là có thai.”

“Trời ạ! Tiểu Hoa cô nương, chúc mừng muội, nhất định tỷ phải báo tin vui này cho thiếu gia ngay...”

“Không được nói!” Tiểu Hoa hung tợn ngẩng đầu nói: “Không được nói với ai hết!”

“Tại sao?” Nguyệt nhi khó hiểu: “Đây là tin vui mà!”

“Muội...” Nếu nàng không có lý do hợp lý, nhất định Nguyệt nhi sẽ tiết lộ chuyện này: “Muội... Muội muốn tự mình nói, dù là chỗ thiếu gia hay lão phu nhân, xin tỷ hãy để muội tự nói.”

“Cũng phải.” Nguyệt nhi chợt hiểu ra: “Loại chuyện vui thế này, đúng là nên để Tiểu Hoa cô nương tự mình nói ra, nô tỳ nhiều chuyện.”

“Tỷ tiền đại phu ra ngoài đi! Đúng rồi, bảo Tiểu Chu cũng phải tuyệt đối giữ bí mật.”

“Được.” Ai nói cũng được, việc Tiểu Hoa cô nương có thai cũng đồng nghĩa muội ấy sẽ trở thành thiếu phu nhân Đồng gia, vậy thì Tiểu Chu sẽ hết hi vọng. Trong lòng Nguyệt nhi rất vui vẻ.

Tuy nói Tiểu Hoa cô nương từng nhắc chuyện muốn nàng thành thân với Tiểu Chu, nhưng suốt ngày đi theo Tiểu Hoa cô nương nàng mới thật sự hiểu được, một nam nhân nếu có tình cảm sâu đậm với một nữ nhân, sẽ giống như thiếu gia cưng chiều Tiểu Hoa cô nương, nếu tình cảm của Tiểu Chu đang đặt trên người Tiểu Hoa cô nương, sao huynh ấy có thể yêu nàng? Sao có thể cưng chiều nàng?

Nên chỉ có thể khiến Tiểu Chu mất hết hi vọng, lại thấy được điểm tốt của nàng, thích nàng thì cuộc sống sau khi thành thân của nàng mới có thể hạnh phúc như Tiểu Hoa cô nương được.

Tiểu Hoa cô nương và thiếu gia có thể hạnh phúc là mong mỏi của nàng, nàng cũng muốn cùng Tiểu Chu trở thành một đôi phu thê ân ái, nếu không nàng thà yêu người khác!

“Tiểu Hoa cô nương, muội nói với thiếu gia và mọi người chuyện có thai chưa?” Nguyệt nhi hỏi Tiểu Hoa lúc này đang ngồi chơi bao cát trên thảm cỏ mềm.

Bao cát được ném lên không rơi xuống, Tiểu Hoa chụm tay đón lấy, bao cát rơi xuống đất.

“Chưa nói.”

“Tỷ đang nghĩ, muội có thai nhưng lão gia phu nhân bọn họ sao không thấy tỏ vẻ vui mừng khôn xiết, quả nhiên là muội chưa nói.”

Vui mừng khôn xiết?

Sẽ có người vui mừng khôn xiết thật sao? Tiểu Hoa im lặng.

“Chuyện vui thế này muội phải mau nói mới phải! Để cho bọn họ làm chủ cho muội, cho muội một danh phận.”

“Nguyệt nhi, trả cho tỷ.” Tiểu Hoa đặt bao cát vào tay Nguyệt nhi lúc này đang lải nhải.

“Tiểu Hoa cô nương, không phải là muội không định nói đó chứ?” Nguyệt nhi cầm bao cát hỏi.

Chẳng lẽ Tiểu Hoa cô nương không yêu thiếu gia thật, không muốn sinh con cho thiếu gia?

“Không phải!” Tiểu Hoa tránh ánh mắt bức người của Nguyệt nhi, ngẩng đầu nhìn chim đang bay vút qua bầu trời: “Chỉ là muội muốn từ từ nói.”

“Tại sao?”

“Không tại sao hết chỉ muốn vậy thôi.”

Đại phu nói ba tháng đầu mang thai là thời gian không ổn định nhất, bảo nàng phải cẩn thận mọi thứ, tránh sinh non, nhưng nàng vừa rơi xuống hồ, còn chạy đi bắt bướm, từng vấp ngã, té, nhưng hài tử vẫn cố gắng trụ lại trong bụng của nàng, hơn nữa sau lần bị ngã, Nguyệt nhi sợ tới mặt biến sắc, trông nom nàng cẩn thận, nàng hoàn toàn không có cơ hội sảy thai.

Chàng không muốn có hài tử này, cho nên nàng cũng không muốn có.

Chỉ cần chàng ấy không cần, nàng cũng không cần, cho nên chàng không muốn có hài tử, không muốn thành thân, nàng muốn duy trì tình trạng hiện giờ, mãi mãi... Mãi mãi...

“Nhưng nếu còn chậm trễ, bụng sẽ to lên!” Nguyệt nhi nhìn bụng bằng phẳng của nàng.

“Lúc đó mọi người sẽ tự phát hiện ra thôi.” Nhất định nàng sẽ thu xếp ổn thỏa trước khi bị lộ bụng.

“Không lẽ muối định chờ bọn họ tự phát hiện ra?”

Tầm mắt đang nhìn xa xăm quay lại rơi trên mặt Nguyệt nhi.

“Đúng vậy!” Đột nhiên Tiểu Hoa nở nụ cười: “Để bọn họ tự phát hiện mới gọi là kinh hỉ chứ.”

“Thì ra Tiểu Hoa cô nương có ý này!” Nguyệt nhi cũng mỉm cười theo: “Tỷ còn tưởng muối không muốn có hài tử!”

Ngược Tiểu Hoa nhói lên: “Sao tỷ có thể nghĩ như vậy?”

“A! Tỷ... Tỷ không có ý gì đâu, chỉ là tỷ thấy sau khi muối biết mình mang thai, không chỉ không hề vui mừng mà ngược lại giống như... Giống như sợ cái gì, nên tỷ mới đoán thế.”

“Đương nhiên muối sợ.” Tiểu Hoa thấp giọng nói: “Đột nhiên trong bụng có thêm một sinh mạng nhỏ, tỷ có thể không sợ không?”

“Việc này... Tỷ nghĩ là không, nếu tỷ biết mình mang thai, nhất định sẽ rất vui.”

“Vừa rồi tỷ ngập ngừng, có phải nghĩ đến phụ thân tương lai của hài tử không?” Tiểu Hoa cố ý lảng sang chuyện khác.

Nàng biết rõ nhược điểm của Nguyệt nhi, chỉ cần nhắc tới Tiểu Chu, Nguyệt nhi sẽ thẹn thùng không biết làm sao.

“Tiểu Hoa cô nương, muối xấu thật, lần nào cũng chọc ghẹo tỷ với Tiểu Chu.”

“Lần này muối có nhắc tới Tiểu Chu à?” Tiểu Hoa cười khì: “A... Giàu đầu lòi đuôi rồi nhé.”

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi xấu hổ đỏ mặt hồng tai: “Không đếm xỉa tới muối nữa.”

11. Chương 11

Nguyệt nhi xoay người sang phía khác ném bao cát.

Thật hâm mộ Nguyệt nhi! Vì Nguyệt nhi đã xoay sang bên kia, nên Tiểu Hoa không cần miễn cưỡng gượng cười nữa, nàng đau khổ nghĩ.

Nàng cũng muốn xem chuyện có thai là chuyện vui, nhưng vẫn không thể.

“Nguyệt nhi.”

“Đừng cười tỷ nữa!” Tiểu Hoa đáng ghét, lần nào cũng chọc nàng.

“Muội chỉ muốn nói, muội khát rồi, tỷ có thể mang trà đến cho muội không?”

“Được.” Chỉ cần không chọc nàng nữa là tốt.

Nguyệt nhi vừa biến mất khỏi tầm mắt, Tiểu Hoa vén váy đứng lên, nhanh chóng rời khỏi Đồng phủ.

Đến lúc Nguyệt nhi bưng nước trà về, chỉ thấy bao cát nằm rải rác trên thảm cỏ, không thấy bóng dáng Tiểu Hoa đâu.

Hai ngày trước, Tiểu Hoa ra phố cùng Nguyệt nhi đã để ý một hiệu thuốc bắc nhỏ.

Nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai quen ở gần đó mới dám bước vào.

“Cô nương, xin hỏi muốn mua gì?” người gác quầy hỏi.

“Xin cho ta thuốc phá thai.” Tiếng nàng nhỏ như muỗi kêu.

“Cái gì?”

Tay Tiểu Hoa chống lên mặt quầy, nghiêng người về phía trước, thấp giọng nói: “Xin cho ta thuốc phá thai.”

“Cô nương, cô chắc chứ?” Người trong quầy chần chờ đánh giá Tiểu Hoa từ trên xuống dưới.

Tiểu Hoa có tật giật mình, bị người khác nhìn chằm chằm không được tự nhiên.

“Tôi... Tôi giúp tiểu thư nhà tôi mua, tiểu thư nhà tôi gặp chuyện không may, nên nhất định phải mua loại thuốc này.” Nàng có tình thể hiện về mặt đau khổ chực khóc.

“Chuyện không hay? Chẳng lẽ bị cưỡng bạo? Hắn tỏ vẻ đồng tình.

“Tôi hiểu rồi.” Hắn ngồi xổm người xuống, lấy thuốc phá thai trong ô phân loại thuốc, gói thành một gói: “Mang về ba bát sắc thành một bát, uống vào là được.”

“Vâng, cảm ơn.”

“Có điều thuốc này không tốt cho cơ thể, sau khi phá thai, tốt nhất nên ở cữ tắm bổ điều độ, nếu không sau này có thể không mang thai được nữa.”

Không thể mang thai? Tiểu Hoa mừng như điên trong lòng.

Hình như hắn thấy mắt tiểu cô nương lóe sáng? Nhìn Tiểu Hoa vui sướng hắn lại thấy buồn bực.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn.”

“Cô nương có muốn hốt thêm thang thuốc tắm bổ không?”

“À... Việc này... Để tôi về hỏi tiểu thư nhà tôi đã, nói sau nhé.” Để ngân lượng lại, Tiểu Hoa nhanh chóng rời khỏi.

Ra khỏi hiệu thuốc bắc, Tiểu Hoa sợ hãi như liền mở gói thuốc ra xem, xác định bên trong thật sự có thuốc, mới yên tâm thở một hơi dài.

Chỉ cần uống thuốc này xong sẽ không còn hài tử nữa, lo sợ trong lòng nàng cũng sẽ biến mất.

Hơn nữa có thể không mang thai được nữa, cuối cùng nàng cũng không cần lo lắng có một ngày bị Đồng Tiểu Ngộ vứt bỏ vì hài tử nữa.

Thật tốt quá...

“Tiểu Hoa.”

Sau lưng vang lên tiếng nói không thể quen thuộc hơn, Tiểu Hoa sợ đến mức buông lỏng mười ngón tay, gói thuốc trên tay rơi xuống, thuốc văng khắp nơi.

“Sao nàng ở đây một mình? Nguyệt nhi đâu?” Đồng Tiểu Ngộ đi đến: “Nàng mua gì vậy?”

Hắn cúi đầu nhìn kỹ, mặt biến sắc: “Thuốc? Sao nàng lại mua thuốc? Nàng bị gì vậy?”

“Ta...” Nàng bối rối không biết ứng phó thế nào.

“Dạo gần đây ta luôn cảm thấy nàng bất thường.” Đồng Tiểu Ngộ bế nàng lên, đánh giá nàng bằng đôi mắt tuần tú sắc bén như chim ưng.

Tiểu Hoa nuốt nước miếng, ngực thắt chặt, tim đập điên cuồng.

Hắn đã phát hiện ra? Hắn phát hiện nàng mang thai rồi sao?

“Thần sắc của nàng không được tốt, gần đây nàng ăn ít, người cũng gầy đi.” Hắn đau lòng đưa hai ngón tay vuốt nhẹ cằm nhon của nàng: “Không phải vì buổi chiều ăn nhiều mà buổi tối nàng ăn ít, vì nàng không khỏe đúng không?”

Hắn chưa phát hiện ra!

Tiểu Hoa thở mạnh, nói hòa với hần: “Đúng! Sau này ta phát hiện thật ra do ta không thèm ăn chứ không phải do ăn quá nhiều buổi chiều, nên mới đi hốt thuốc kích thích khẩu vị.”

“Đại phu có nói tại sao không?”

“A... Là... là do thời tiết quá nóng.”

“Ta biết ngay mà! Khi nào về ta sẽ bảo nữ đầu bếp ướp một ít nước ô mai lạnh cho nàng, sau này trước khi ăn uống một ít, nàng sẽ thèm ăn lại thôi.”

“Ừm! Ta nghĩ uống chút nước ô mai là được.”

Đồng Tiểu Ngộ xoay người nhặt gói thuốc lên: “Bắn hết rồi, vứt đi! Ta bảo người làm hốt lại một thang cho nàng...”

“Đừng, không sao đâu!” Tiểu Hoa vội túm lấy Đồng Tiểu Ngộ đang định đi về phía hiệu thuốc bắc: “Tự ta làm được, chàng còn có việc! Chàng lo việc của chàng đi, đừng lo cho ta.”

“Thời gian không còn sớm.” Chợt Đồng Tiểu Ngộ nhớ ra hần vừa quên mất có việc cần làm, nhìn trái nhìn phải: “Đúng rồi, Nguyệt nhi đâu? Ta thấy lạ sao này giờ không thấy nàng ấy, chẳng lẽ nàng ấy để nàng ra phủ một mình?”

“Không có, không có!” Tiểu Hoa lắc đầu: “Tỷ ấy đi mua đồ giúp ta, lát nữa sẽ trở lại.”

“Vậy ta ở đây chờ với nàng.” Hần kéo tay nàng: “Vào tiệm thuốc bắc hốt thuốc trước đã!”

Nguy rồi, hần cố chấp nhất định phải đi hốt thuốc với nàng, vậy việc nàng hốt thuốc phá thai nhất định sẽ bị phát hiện, nếu hần nghi ngờ tiếp tục truy hỏi, chuyện nàng có thai chắc chắn không giấu được nữa.

“Ấy... A! Nguyệt nhi, Nguyệt nhi quay lại rồi.” Tiểu Hoa ra sức vẫy tay với đám đông: “Nguyệt nhi, muội ở đây.”

“Nguyệt nhi về rồi?” Đồng Tiểu Ngộ xoay người, hạ tầm mắt nhìn theo hướng mà Tiểu Hoa đang vẫy tay: “Đâu?”

Sao hần không thấy?

“Ngay đằng kia!” Tiểu Hoa chỉ bầy: “A! Tỷ ấy bị che mất rồi, có một đại thúc chắn ngang đường tỷ ấy.”

“Vậy sao?” Hần hí hóp mắt lại nhìn kỹ hơn.

“Nếu Nguyệt nhi trở lại rồi, chàng không cần lo lắng cho ta, lo chuyện của chàng đi!” Tiểu Hoa vỗ nhẹ vào ngực hần.

“Không sao, ta chờ Nguyệt nhi, nàng ấy dám bỏ nàng một mình ở đây, ta sẽ dạy dỗ nàng ấy.”

“Đừng làm vậy!” Tiểu Hoa làm nũng nói: “Là ý của ta, chàng mắng tỷ ấy, sau này tỷ ấy không nghe lời ta nữa thì làm thế nào?”

“Nếu nàng sai, đương nhiên không được nghe theo.” Hần phải dạy Nguyệt nhi thế nào là nguyên tắc của người hầu!

“Nếu nô tỳ cũng không nghe lời của người ta, vậy phải người chăm sóc ta làm gì!” Nàng nũng nịu dậm chân: “Cũng chỉ sai tỷ ấy đi mua giúp ta ít đồ, ta ở hiệu thuốc chờ, đâu phải là thất lạc.”

“Vậy thì không chắc, sắp cuối năm, có nhiều kẻ xấu.”

“Còn nửa năm nữa mới đến năm mới.” Hần xem nàng như tiểu hài tử ba tuổi thật sao.

“Kẻ xấu sẽ có thời gian chuẩn bị.”

”Thời gian chuẩn bị?

“Nàng nghĩ gây án không cần có kế hoạch à?”

“Ta chưa từng làm người xấu, không biết.” Huhu... Chàng vẫn cố chấp không chịu đi.

“Cả đời Tiểu Hoa cũng không làm người xấu được.” Hắc yêu chiều nhéo mũi nàng.

Hắn lầm rồi! Nàng rất xấu xa! Vì nàng đang định giết chết một sinh mệnh, là máu mủ của nàng, là người thân nhất của nàng...

Hắn lại ngẩng đầu: “Nguyệt nhi đi quá chậm.”

A a! Lại quay lại chuyện của Nguyệt nhi.

Huhu... Nguyệt nhi đang ở trong phủ mà! Nói không chừng đang tìm nàng gấp đến mức muốn giết người rồi!

“Đã nói tỷ ấy bị đại thúc che mắt rồi, hình như còn đang cãi nhau.” Tiểu Hoa như không có gì tiếp tục bịa ra tình tiết mới.

“Cãi nhau?” Sao ta không thấy gì?

“Cãi xong rồi.” Tiểu Hoa xoay mặt hắn lại để hắn khỏi phát hiện Nguyệt nhi vốn không có ở đó: “Chàng về trước đi!”

“Trễ chút cũng không sao.”

Nàng sắp hết chuyện bịa rồi, không biết phải làm sao mới có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện ‘Buông tha’ cho nàng.

Lúc này, có một nam nhân mặc trường sam đi tới, Tiểu Hoa vừa thấy, mặt hớn hở.

Tốt quá! có cứu tinh rồi!

Tổng chương quây của hiệu gỗ Đồng gia đi tới: “Thiếu gia, những vật liệu gỗ vừa được vận chuyển đến có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Đồng Tiểu Ngộ không quay đầu lại hỏi.

“Có mối.”

“Mối?” Đồng Tiểu Ngộ tức giận xoay người: “Người phụ trách lần này là ai?”

“Nghiêm Dục của Lâm Trường Sơn Tây.”

Tiểu Hoa kéo tay hắn: “Tiểu Ngộ, nếu có việc gấp, chàng đi trước đi! Ta có Nguyệt nhi rồi, đừng lo.”

“Được rồi!” Đồng Tiểu Ngộ miễn cưỡng đồng ý: “Chờ ta về sẽ tính sổ với Nguyệt nhi, bảo nàng ta kéo da căng một chút.”

“Được.”

Đồng Tiểu Ngộ vừa đi khỏi, Tiểu Hoa đang cố gắng mỉm cười lập tức suy sụp, nàng ôm đầu, thật muốn hét lên.

Hắn về sẽ tìm Nguyệt nhi tính sổ, Nguyệt nhi không rõ đầu đuôi nhất định sẽ vạch trần mọi việc bao gồm cả việc nàng mang thai!

Lúc trước nàng mua chuộc Nguyệt nhi rất lâu mới được, nhưng bây giờ nếu muốn mua chuộc nữa thì phải nói ra chuyện mua thuốc phá thai ra, chuyện động trời như vậy, nhất định Nguyệt nhi sẽ không để ý nàng ngăn cản, sẽ báo cáo hết đầu đuôi cho Đồng Tiểu Ngộ.

Lào sao đây? Nàng giương mắt nhìn đồng thuốc rải rác trên đất.

Nàng không mang đủ ngân lượng, không thể mua thêm một gói, thuốc đó nhặt lên đem sắc không biết có giảm bớt công hiệu không.

Suy nghĩ hỗn loạn, đang không biết chọn biện pháp nào thì một chiếc xe ngựa lao nhanh đến.

“Tránh ra!” Người đánh ngựa la lớn.

Nàng bị dọa giật mình hoảng sợ, hoảng hốt lùi mấy bước về sau, tuy tránh được xe ngựa, nhưng thuốc đã bị nghiền nát, bánh xe quay nhanh khiến gió mạnh cuốn mất những mảnh vụn của thuốc.

Nàng ngồi xồm xuống, nhặt thuốc vụn còn sót lại, khóc không ra nước mắt.

“Cái gì? Thuốc phá thai?” Nguyệt nhi nhất thời quá khiếp sợ, ngã xuống đất.

“Nguyệt nhi, tỷ nghe muội nói...”

“Sao tỷ có thể nghe muội nói!” Nguyệt nhi thở hổn hển đứng dậy: “Đây là một sinh mệnh, là hài tử của thiếu gia, sao muội lại nhẫn tâm vứt bỏ!”

Nếu nàng không phải chỉ là một nô tỳ thấp kém, thật muốn tát Tiểu Ha cô nương hai bạt tai, để xem có thể khiến muội ấy tỉnh táo lại không!

“Muội có nỗi khổ riêng...”

“Có nỗi khổ nào quan trọng hơn hài tử của mình!” Nguyệt nhi hoàn toàn không muốn nghe lý do: “Tiểu Hoa cô nương, tỷ thật sự không hiểu, muội với thiếu gia đang tốt sao không chịu sinh hài tử cho cậu ấy, thậm chí còn không muốn gả cho cậu ấy? Có phải muội vốn không yêu thiếu gia nên không muốn kết tóc cả đời với cậu ấy, ngay cả hài tử cũng không muốn sinh cho cậu ấy?”

Nàng không yêu Đồng Tiểu Ngộ? Tiểu Hoa tuyệt đối không nghĩ tới việc làm của nàng sẽ khiến Nguyệt nhi hiểu lầm như thế.

12. Chương 12: Chương 12

“Không phải, muội...” Nàng muốn nói gì? Nàng còn nói gì được nữa?

“Bình thường muội giả vờ tỏ vẻ ân ái với thiếu gia, sao không dứt khoát giả vờ đến cùng? Sinh ra hài tử này?”

Tỷ ấy nói nàng ân ái với Đồng Tiểu Ngộ đều là giả vờ? Sao tỷ ấy có thể hiểu lầm nàng như thế!

Rõ ràng vì nàng quá yêu hắn nên mới khiến bản thân lâm vào cảnh khốn cùng này!

“Là chàng ấy không muốn có hài tử!” Rốt cuộc Tiểu Hoa không nhịn được nữa mà sụp đổ, tay nắm lại hết lớn.

Nguyệt nhi kinh ngạc: “Thiếu gia không muốn có hài tử? Sao có thể?”

Nàng không tin!

“Chàng ấy không muốn có đứa nhỏ, cũng không cần muội nữa!” Tiểu Hoa che mặt khóc nức nở.

“Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?” Nguyệt nhi đỡ lấy hai vai đang run rẩy của Tiểu Hoa: “Thiếu gia thương muội như vậy, sao lại không cần muội, không muốn sinh hài tử chứ?”

“Ngay từ đầu chàng đã nói với muội, chàng sẽ không thành thân với muội, muội chỉ là vật cưng, không thể làm thê tử của chàng, hơn nữa, muội không được mang thai, nếu mang thai, sẽ không thể cùng chàng ấy cãi nhau ầm ĩ, đến lúc đó chàng sẽ không thương muội nữa. Nên tỷ có hiểu không? Muội không thể mang thai!”

“Sao lại như vậy...” Nguyệt nhi bị sự thật làm cho kinh hãi.

“Muội chỉ là vật cưng chơi đùa cùng chàng, tỷ hiểu không? Nếu muội không duy trì tình trạng hiện tại, chỉ sợ ngay cả một cái liếc mắt chàng cũng lười cho muội. Muội biết muội rất xấu xa, cũng rất ít ki, chỉ muốn vui cho riêng mình, thà rằng hi sinh phá bỏ hài tử, nhưng Nguyệt nhi, muội không thể trở về như lúc trước, không thể làm một kẻ ăn mày như lúc nhỏ, tranh giành thức ăn với người khác, thậm chí với cả chó, muội không làm được.”

Vì để khiến Nguyệt nhi bằng lòng giúp nàng, nàng không thể không nói quá lên, thật ra chuyện nàng để ý là không được tiếp tục ở bên cạnh hắn.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, dù làm ăn mảy mòi cũng nguyện ý, nhưng nếu không có hắn, nàng sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa.

Nhớ có lần, nàng cùng Nguyệt nhi ngồi trên cỏ, nhìn lên bầu trời, một con chim lông vũ non vừa nở nhẹ nhàng bay xuống, nàng vừa giơ tay đến gần, chim nhỏ liền nhanh chóng bay mất, bay lượn tự do trên bầu trời.

Nguyệt nhi nói: “Tiểu Hoa cô nương, tỷ thật hâm mộ chú chim con tự do, muốn bay đi đâu thì đi, không bị trói buộc.”

Nàng biết Nguyệt nhi vì khế ước bán thân nên phải ở lại Đồng gia, không giống nàng.

“Vậy sao?” Tiểu Hoa hạ mi, nhẹ vỗ về chiếc vòng trên cổ tay mà Đồng Tiểu Ngộ cho nàng, cười hạnh phúc: “Muội không hâm mộ, muội tình nguyện bị nhốt trong lòng chàng cả đời cũng không muốn đi.”

Đây là tấm tình chân thật nhất của nàng.

“Không thể nào? Thiếu gia rất thương muội! Nói không chừng, tất cả chỉ là phỏng đoán của muội...”

Tiểu Hoa gạt đi cánh tay đang nắm bả vai của nàng: “Chàng thường ân cần nói với ta, muốn ta không được có ý nghĩ trở thành thê tử của chàng. Muội vẫn luôn hiểu rõ thân phận và địa vị của mình ở Đồng gia, cũng như các tỷ gọi muội là ‘Tiểu Hoa cô nương’ mà không phải là tiểu thư, bởi vì ngay cả một thân phận dành cho ‘con người’ muội cũng không có, không phải sao?”

Bọn hạ nhân đồn đãi những chuyện vô căn cứ như thế nào sao nàng lại

13. Chương 13: Chương 13

Không chừng, đây là cơ hội tốt đuổi nó ra khỏi phủ?

Đồng phu nhân đè nén vui sướng trong lòng, mặt không thay đổi cho nha hoàn lui ra ngoài.

“Được rồi, người nói đi.”

“Phu nhân, nô tỳ tới chúc mừng phu nhân, chúc mừng Đồng gia đã có hậu!” Nguyệt nhi tiến lên mấy bước, hạ thấp giọng nói.

“Cái gì?” Đồng phu nhân nhất thời khiếp sợ quá mức, không cẩn thận làm kim đâm trúng tay, bà đau đớn kêu lên.

“Tiểu Hoa cô nương có thai rồi!”

“Thật hay giả?” Tiểu Hoa có thai?

Lúc này trong lòng Đồng phu nhân trăm mối như tơ, không biết nên vui hay nên buồn? Vui vì Đồng gia có hậu nhân, buồn vì bà không còn lý do để đuổi Tiểu Hoa đi nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại, bà mong ngày mong đêm, không phải là mong Đồng gia có hậu nhân sao? Tiểu Ngộ mãi không chịu thành thân, mỗi lần nãi nãi gặp bà đều nhắc đi nhắc lại, nói bà không biết dạy nhi tử, bị bà chiều đến hư, cũng không nghĩ xem là ai chịu Tiểu Ngộ đến trời, chỉ biết trách mắng bà.

Bây giờ, Tiểu Hoa có thai, ít nhất cũng khiến tai bà được thanh tịnh, hơn nữa Tiểu Ngộ cũng chỉ cứng chịu nha đầu Tiểu Hoa kia, nếu chờ hần thông thả cưới một tiểu thư khuê các về nhà nói không chừng thật sự phải chờ đến năm hần năm mươi tuổi, lúc đó chỉ sợ bà đã cưới hạc về trời từ lâu.

Đây là hỉ sự! Là hỉ sự đó!

”Nếu Tiểu Hoa có thai, cũng nên làm hỉ sự rồi, ta phải tìm thầy tướng số xem bát tự cho hai đứa nó... Không đúng, Tiểu Hoa không có bát tự... Hết cách rồi, chọn ngày hợp bát tự hai đứa là để chọn ngày thành hôn có lợi cho bọn nó, nếu Tiểu Hoa không có bát tự, thì chọn ngày có lợi cho

14. Chương 14: Chương 14

“Phụ thân...” Đồng Tiểu Ngộ đau đớn nghiêng rằng, hốc mắt phỉếm hồng ngập nước mắt: “Người sẽ khỏe lại, con sẽ mời đại phu giỏi nhất về chữa cho người, người nhất định phải khỏe lại!”

“Vô dụng thôi... Mẫu thân con đã tìm vài đại phu rồi, đều nói cha không xong... Khụ khụ... Khụ khụ...” Đồng lão gia ra sức ho khan mấy tiếng, sau đó lại nói: “Thật ra phụ thân không có gì hối hận, sản nghiệp của hiệu gỗ Đồng gia trong tay ta không ngừng phát triển, còn có nhi tử kế thừa gia nghiệp, cũng đã cưới được nữ nhân ta yêu làm thê tử, cuộc sống thật quá viên mãn, có điều...” Ông muốn nói lại thôi.

“Chỉ có điều thế nào?” Đồng Tiểu Ngộ lo lắng hỏi.

“Có điều phụ thân còn một nguyện vọng chưa làm xong, thời gian không còn nhiều, chỉ sợ phải mang niềm tiếc nuối này cùng xuống tuổi vàng...” Đồng lão gia nhắm mắt lại.

“Lão gia, đừng mà! Lão gia...” Đồng phu nhân bên cạnh ôm lấy cái hông to của ông khóc thét lên.

“Nguyện vọng gì? Phụ thân, người nói con nghe, chỉ cần hài nhi làm được, con nhất định giúp người hoàn thành.” Đồng Tiểu Ngộ thấy phụ thân không có phản ứng, sốt ruột lay lay: “Phụ thân, người tỉnh lại đi!”

Đồng lão gia chợt mở mắt ra: “Có thật là con muốn giúp ta hoàn thành nó không?”

“Vâng, phụ thân.” Đồng Tiểu Ngộ ra sức gật đầu.

“Tâm nguyện duy nhất của ta chính là được bế cháu.”

Sắc mặt Đồng Tiểu Ngộ đành lại.

“Chỉ sợ ta không chờ được tới lúc đó...” Đồng lão gia thở dài: “Dù không thể bế cháu, nhưng thấy con trưởng thành phụ thân đã mãn nguyện...”

“Phụ thân, người không thể đổi nguyện vọng khác được sao?”

“Ta cũng chỉ có một nguyện vọng như vậy mà thôi...” Đồng lão gia than thở, nặng nề nhắm mắt lại.

Đồng phu nhân rút tay Đồng lão gia ra khỏi tay Đồng Tiểu Ngộ, nắm chặt tay nhi tử: “Tiểu nhi, con hãy hoàn thành tâm nguyện duy nhất này của phụ thân con đi!”

“Việc này...”

“Hơn nữa nói không chừng còn có thể cứu được mạng của phụ thân con!”

“Sao lại nói vậy?”

“Xung hỉ đó!” Đồng phu nhân kích động nói: “Đại phu nói, tình trạng của phụ thân con dùng thuốc và châm cứu đã không còn công hiệu, mẫu thân chẩn đo suy nghĩ, kế sách hiện nay, ngoài việc xung hỉ không còn cách nào khác.”

“Việc này...” Đồng Tiểu Ngộ do dự.

Lúc này, Đồng lão gia trên giường chợt ho khan dữ dội.

“Lão gia!” Đồng phu nhân vội sai nha hoàn: “Mau mang nước lại đây!”

Mân nhi vội rót một bát nước mang tới, Đồng phu nhân cố gắng đút cho Đồng lão gia uống hết, nhưng tất cả đều tràn ra ngoài, không thể đút vào miệng được.

“Phụ thân con ngay cả nước cũng uống không được, chỉ sợ lần này không thể gắng gượng được bao lâu nữa.” Đồng phu nhân khóc lóc thảm thiết.

Đồng Tiểu Ngộ hít sâu một hơi, nặng nề gật đầu: “Được, con cưới thê tử, xung hỉ cho cha!”

Nghe vậy, hai ông bà mừng rỡ trong lòng, Đồng lão gia mừng rỡ cười méo cả miệng, Đồng phu nhân sợ nhi tử nhìn ra manh mối, vội kéo chăn che nửa mặt Đồng lão gia.

“Nhưng bệnh tình của phụ thân con nguy cấp, nếu tìm một thê tử để xung hỉ cho con trong một thời gian ngắn e là không dễ, mẫu thân thấy con thích Tiểu Hoa như vậy, chi bằng cưới nó đi!”

“Cưới Tiểu Hoa?” Mặt Đồng Tiểu Ngộ cứng lại.

”Cưới Tiểu

15. Chương 15: Chương 15

“Thiếu gia, cậu hiểu lầm Tiểu Hoa cô nương rồi! Tất cả đều là do nô tỳ...”

“Câm miệng!” Đồng Tiểu Ngộ hung tợn trừng mắt nhìn Nguyệt nhi: “Một nô tỳ như người có thể làm được gì, không được nàng ấy ân chuẩn, người dám sao? Nếu không phải nàng ta có ý, người cần gì thay nàng ta nghĩ cách? Người khởi xướng không phải nàng ta thì là ai!”

“Thiếu gia, thật sự là do nô tỳ...”

“Người dám nói thêm một chữ, ta sẽ rút lưỡi của người!”

Tiểu Chu đứng kế bên lập tức kéo Nguyệt nhi, bảo nàng đừng nói nữa.

“Nàng cút đi!” Đồng Tiểu Ngộ buông tay ra: “Đừng để ta thấy nàng nữa!”

Nói xong hắn dứt khoát xoay người bỏ đi.

Hắn bỏ đi, thế giới của nàng cũng sụp đổ.

Hắn không cần nàng nữa!

Không cần nàng nữa...

Thoáng chốc, Tiểu Hoa mềm nhũn ngã xuống đất.

“Tiểu Hoa cô nương!” Nguyệt nhi hét lên, vội đỡ nàng dậy: “Tiểu Hoa cô nương, muội tỉnh lại đi!”

Nguyệt nhi cuống cuống quay về hướng cửa hét lớn: “Thiếu gia, Tiểu Hoa cô nương ngất xỉu!”

“Là giả!” Đồng Tiểu Ngộ cười lạnh.

Không chừng là thật...”

Bỗng nhiên Đồng Tiểu Ngộ dừng bước trừng mắt nhìn Tiểu Chu đang không che giấu được lo lắng: “Người cũng muốn cút khỏi đây?”

Biết nói gì nữa cũng vô dụng, Tiểu Chu không thể làm gì khác hơn là im miệng.

“Đi nói cho mẫu thân ta biết, bảo phụ thân ta đừng diễn nữa, ta biết cả rồi! Nếu chuyện này sau này tái diễn lần nữa, đừng trách ta vô tình.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao Tiểu nhi phát hiện ra?” Đồng phu nhân tức giận hét lên trong phòng Tiểu Hoa.

“Xin lỗi phu nhân, trong lúc nô tỳ và Tiểu Hoa cô nương đang nói chuyện phiếm, vô ý để thiếu gia nghe thấy.” Nguyệt nhi mang vẻ mặt có lỗi nói.

“Cái con nha đầu này!” Đồng phu nhân dùng ngón trỏ hung hăng chỉ vào đầu Nguyệt nhi: “Thành sự không thấy, bại sự có thừa!”

Bà sắp tức chết rồi.

“Lần này cả ta và lão gia cũng bị liên lụy, Tiểu nhi giận đến mức không nói chuyện với bọn ta, lão phu nhân luôn hỏi vì sao nó cứ làm mặt lạnh, bọn ta cũng không dám nói ra nguyên nhân, tất cả chuyện này cũng là do các người ban cho!”

“Phu nhân, xin lỗi, là lỗi của nô tỳ.” Nguyệt nhi hung hăng tự đánh mình hai bạt tai.

“Xin lỗi có ích gì không? Bây giờ thì tốt rồi, không cần phải diễn nữa.”

Đồng phu nhân quay đầu nhìn Tiểu Hoa nằm trên giường vẫn hôn mê chưa tỉnh lại: “Nữ nhân kia thì sao? Đại phu nói thế nào?”

“Thiếu gia nói Tiểu Hoa cô nương giả vờ ngất xỉu nên không cho phép chúng nô tỳ gọi đại phu...” Nguyệt nhi ngập ngừng nói.

“Xem đi! Bây giờ thiếu gia không tin ai nữa, các người đấy!” Đồng phu nhân không còn biết dùng từ gì để thể hiện sự tức giận của mình nữa: “Ta còn vì các người mà xin lỗi hài nhi ta, thân là mẫu thân còn phải nhận lỗi với nhi tử, biết sớm ta đã không đồng ý cái chủ ý đáng chết của người.”

“Xin lỗi...” Nguyệt nhi ngoài xin lỗi cũng chỉ biết xin lỗi.

Nàng còn đang lo lắng Tiểu Hoa vẫn chưa tỉnh lại.

Thiếu gia không cho phép nàng mời đại phu, vì tiền mời đại phu là do Đồng gia chi trả, có thể thấy cậu ấy thật sự giận Tiểu

16. Chương 16: Chương 16

Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được, bệnh của nàng xem ra không chữa được nữa...

“Tiểu Hoa cô nương...”

“Phiền tỷ mang giúp muội một bát nước súc miệng được không?” Tâm đủ đáng rồi, nàng không muốn miệng mình cũng đắng thuốc nữa.

“Được.” Nguyệt nhi vội lấy nước tới.

Tiểu Hoa uống hai ngụm, yếu ớt nói: “Muội hơi mệt, để muội nghỉ ngơi một lát, ngại quá, phiền tỷ dọn đồng hồ độn dưới đất giúp muội.”

Nguyệt nhi cắn môi, rưng rưng lắc đầu.

Dọn dẹp sạch sẽ đồng hồ tạp dưới đất, Nguyệt nhi đi ra đại sảnh, ngồi trên bậc cầu thang trước cửa, nước mắt tuôn như mưa.

Không! Nàng không thể thờ ơ được nữa!

Đại phu nói, ông ấy không tìm được nguyên nhân bệnh của Tiểu Hoa cô nương, có thể do trong lòng muội ấy, trong lòng muội ấy khó chịu, ứ đọng lại, mới bị thể hư khí nhược, tự đánh mất ý chí sinh tồn.

Mà nguyên nhân tâm bệnh chính là thiếu gia!

Chỉ có thiếu gia mới cứu được Tiểu Hoa cô nương.

“Thiếu gia!” Nguyệt nhi xông vào hiệu gõ Đồng gia.

Ở phòng thu chi, tổng chương quỹ và Đồng Tiểu Ngộ đang bàn chuyện thấy nàng vào, mặt lập tức chùng xuống.

“Thiếu gia. nô tỳ có lời muốn nói với cậu.” Sợ Đồng Tiểu Ngộ không nghe, Nguyệt nhi cố gắng nói hết những lời muốn nói ra: “Tiểu Hoa cô nương ngã bệnh, bệnh rất nặng, ăn gì cũng đều nôn ra ngoài, ngay cả đại phu cũng hết cách chữa, nhưng nô tỳ biết, nguyên nhân Tiểu Hoa cô nương mắc bệnh là do thiếu gia, cầu xin cậu đi thăm muội ấy, chỉ cần đối xử với muội ấy dịu dàng một chút, nói lời dễ nghe một chút, Tiểu Hoa cô nương nhất định sẽ khỏi bệnh.”

“Hừ!” Đồng Tiểu Ngộ hừ lạnh: “Khổ nhục kế.”

Cả khổ nhục kế cũng mang ra, hắn sẽ không mắc mưu đâu!

Từ sau khi bị tính kế, đã qua một tháng, trong khoảng thời gian này, chỉ cần nghĩ tới Tiểu Hoa, hắn vẫn thấy tức giận trong lòng, cảm hận không thôi.

Hắn cho rằng nàng là nữ nhân hiểu hắn nhất trên đời này, hắn chưa từng hoài nghi tình cảm của nàng, nàng ngây thơ, hắn dồn hết yêu thương cho nàng, không để cho nàng bị một chút tổn thương gì, chỉ cần nàng muốn, dù là sao trên trời hắn cũng sẽ tìm cách hái xuống, nhưng kết quả thì sao? Kết quả nàng nói dối như cuội, tâm cơ thâm trầm, là một nữ nhân dối trá!

“Thiếu gia, chỉ cần cậu nhìn Tiểu Hoa cô nương thì sẽ biết, muội ấy không phải đang dùng khổ nhục kế, muội ấy bị bệnh thật, tất cả đều là lỗi của nô tỳ...”

“Đuổi ra ngoài!” Đồng Tiểu Ngộ trầm giọng ra lệnh.

Nguyệt nhi không dám nói chuyện Tiểu Hoa định phá bỏ thai nhi trong bụng, sợ Tiểu Chu hiểu lầm nàng vô tình.

Đối với Tiểu Hoa cô nương mà nói, thiếu gia là ông trời của nàng, là tất cả của nàng, nếu mất đi cậu ấy, thế giới sẽ sụp đổ, không còn gì để nàng lưu luyến nữa.

Nếu bắt nàng ấy rời xa thiếu gia, mất đi thiếu gia, ngay cả mạng nàng cũng không cần hưởng chỉ là một thai nhi chưa hình thành.

“Chỉ sợ trong thời gian ngắn, thiếu gia cũng không thể có thái độ mềm mỏng trở lại được.”

“Vậy phải làm sao?” Nguyệt nhi hoàn toàn không nghĩ ra cách.

“Việc cần gấp bây giờ, là làm cho Tiểu Hoa cô nương có ý chí sống.”

“Huynh tìm ra cách rồi sao?” Mắt Nguyệt nhi nổi lên hi vọng nhìn hấn.

Tiểu Chu bị nàng nhìn xấu hổ, gãi đầu: “Ta nghe nói, Tiểu Hoa cô nương có một đệ đệ..”

“Huynh cũng biết chuyện này?” Thì ra đây đúng là bí mật chung thật sao!

“Nói không chừng có thể dùng tình thân làm muối ấy cảm động.”

“Đệ đệ?” Tiểu Hoa được Nguyệt nhi đỡ ngồi dậy: “Muội không có đệ đệ.”

“Ồ?” Nguyệt nhi và Tiểu Chu nhìn nhau: “Nhưng tỷ nghe nói muội có một đệ đệ mở quán ăn ở bên ngoài.”

“Mở quán ăn?” Tiểu Hoa không biết nên khóc hay nên cười: “Nếu muội thật sự có một đệ đệ mở quán ăn, muội có thể mười năm chưa từng thăm nó một lần, thậm chí ngay cả thiếu gia cũng không biết chuyện này sao?”

“Cho nên là tin đồn sai?”

“Cũng chưa chắc.” Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng: “Quả thật muội từng có một đệ đệ, nhưng nó đã qua đời lâu rồi, trước khi muội vào Đồng gia, nó đã không còn nữa...”

Lúc nàng còn rất nhỏ, phụ mẫu đã qua đời vì bệnh, để lại nàng và

đệ đệ! "Bạn họ không có người thân, chỉ có thể ăn xin, nhất đó là mà sống."

"Đã xin được nhiều thức ăn hơn, tiền để uống và nướng thịt như ăn đi xin, mỗi người phải tự nghĩ cách để lấp đầy bụng. với thì ngày xuống đất ngủ, đôi bụng thì tìm thức ăn khác gọi là kiếm cuộc sống của cha chúng ta lạc là này."

"Một ngày nọ, năng gặp Dường Tiêu Ngộ, vì chúng nó được ăn một bát mì ngon, nước đã uống đã chúng quên trả tiền mà bị đánh một trận nhừ tử, nhưng năng vẫn vẫn không quên được mùi vị ngọt với của bát mì đó, chúng còn cho năng một cái bánh vòng ngọt, là một viên kẹo khác nữa."

"Năng chưa từng ăn qua thức ăn có mùi vị ngon như thế, ngọt ngọt, còn một cái đường dính trên răng, năng thấy ngọt, được tìm ngon như vậy, nghĩ đến phải chia sẻ với đệ đệ."

"Năng tìm về nhà, về cuộc cùng tìm được nó, cho nó một nửa bánh vòng ngọt, hai tỷ để thưởng ngọt khi gặp được như không nó ăn hết bánh vòng ngọt, còn mấy cái thì gửi cái vào ngọt, gửi lại sau này từ từ mà ăn."

"Bước sống với một hôm, Dường Tiêu Ngộ tìm thấy năng, tự ý mang năng về phủ, cho nhà hơn tám chục năng, thay xin ăn cho năng, còn cho năng ăn no."

"Lúc đang ăn, năng tìm thấy một đũa gỗ vào trong ăn, người hơn sau thấy năng không chịu gì, lên trước ra phủ, năng nghĩ đến đệ đệ, không nghĩ lúc năng tìm được đệ đệ, đệ đệ là một cái thì thể lành lành."

"Người chúng kiến sự việc này, vì một tìm thấy đệ đệ ăn bánh vòng ngọt muốn giành, đệ đệ không cho thì vào đầu vào đệ, không còn thức ăn đánh chết nó."

"Một gia đình thấy năng chuẩn ra khỏi phủ thì theo dõi năng, sau khi biết chuyện thì lạng lá hơn báo với Dường phủ nhận."

"Dường phủ nhận, nhưng người dân một cái thì thể lành lành cái đệ đệ này, năng cũng nghĩ năng cũng không được nói chuyện với Dường Tiêu Ngộ, bởi vì tính hiền với đệ đệ lúc đang trước đó một ngày vì Tiêu Hồn mà đệ đệ gặp một viên kẹo mì, nên cho làm bánh đệ đệ của năng bị người ta đánh chết, làm không giữ người một họ."

"Bà cũng nghiêm khắc cảnh cáo Tiêu Hồn, chuyện có liên quan với đệ đệ thì không được nói với Dường Tiêu Ngộ, nếu không sẽ đánh năng và làm phủ, đệ cho năng giống như đệ đệ muốn, chết được giữ đường."

"Cái thì lúc đệ người kiến chuyện không còn thức ăn là muốn tìm kiếm, nhưng không biết còn bị mọi chuyện theo đuổi sau, sau đó lại nghe nhân dân báo, một kiến thành một cái đệ đệ một viên kẹo mì?" Tiêu Hồn bắt đầu đi cười."

"Chỉ vì là như vậy. Mọi người nghe Tiêu Hồn kể chuyện xem đệ từng sống thế thân thể này thì kinh ngạc đến mức không tin cho được là từ miệng. Khác với một lần đến phủ của Tiêu Hồn có lương, đôi gọi một bát mì to, thì từ sau lương có một câu chuyện xem như vậy. Người nhà cũng không thấy Tiêu Hồn."

"À! Mọi người nhà nói chuyện một lúc thì năng có người đi gọi, thân thể này năng cũng có tính sự. Mọi người lo việc của hai người đi! Mọi người ngồi một lúc."

"Người nhà đáp chào cho Tiêu Hồn, báo nhân cho xuống, cùng Tiêu Hồn đi ra chơi mình."

"Mọi người đang trong nhà, nhân những hàng hơn xinh đẹp đơn giản chấp nhận trong nhà, mỗi người đều ăn ở một tâm sự."

"Tư nghĩ..."

"Mười nghĩ..."

"Mọi người đang thức ăn."

"Tiêu Hồn nhìn cười: "Mười nói trước đi!"

"Mười kiến việc này nói khá, đã sau để chấp nhận một nữ nhân đang mang hai từ là chuyện không đi đúng gì, nhưng..." Người nhà nói hai tay lại, bắt đầu từ từ nói: "Người nhà Tiêu Hồn cũng không được không?"

"Cái gì?" Tiêu Hồn nói mình trên to nói: "Mười nói gì?"

"Bà năng thích Tiêu Hồn, nhưng hay gọi Tiêu Hồn có lương gọi đúng thường, nhưng chỉ hành phúc của mười đệ đệ hay trên tay năng, năng nghĩ đến phủ đệ đệ của mình, năng không làm chuyện lại Tiêu Hồn người mà năng thích nhất."

"Tiêu Hồn có lương cho năng hay gọi mười đệ không có gì vì, nếu một từ từ gọi, năng thấy từ mười đệ của năng gọi đúng thường mười đệ, năng nghĩ đến phủ đệ đệ của mình, năng không làm chuyện lại Tiêu Hồn người mà năng thích nhất."

"Định đi, Người nhà, cái gì mà từ gọi mười đệ..."

"Nếu để mười đệ kiến của đệ này từ thân gia, còn có người vào gọi mười đệ, nhất định mười đệ sẽ phải chân trở lại."

"Người nhà, mười đang nói gì vậy? Mười đệ đang gọi từ gì vậy? Phải làm ngay năng!"

"Mười kiến hàng thích Tiêu Hồn có lương, hàng đi nói, đã cho Tiêu Hồn có lương không còn trong tưởng, hàng cũng nghĩ năng?"

"Tư nói thì lúc nào?" Tiêu Hồn nghiêm mặt nói."

"Chỉ là lúc từ hôm đó, hàng nói Tiêu Hồn có lương không được không phủ không vào, mười nói Tiêu Hồn có lương như vậy, nên theo gọi không muốn cãi mười đệ, sẽ thì lúc thành thân, hàng nói hàng không ngại mà!"

"Chết Tiêu Hồn nhà lại?" Tư chỉ nói là, nên thật sự thích một có lương, thì nhất định năng sẽ không đi ý弟 phương có của trong tưởng hàng không?"

"Người nhà nghĩ phủ hàng nào?"

"Hồn có nói là nhà sao? Hồn có chỉ một từ tâm không?"

17. Chương 17: Chương 17

“Huynh cưới Tiểu Hoa cô nương đi! Khế ước bán thân của muội chưa đầy ba tháng nữa là đến thời hạn, còn huynh là vũ sư làm thuê, không bị khế ước trói buộc, chúng ta cùng nhau tìm một nơi ở ngoại thành sống yên ổn, muội sẽ giúp huynh chăm sóc Tiểu Hoa cô nương...”

“Ta không muốn!”

“Huynh không muốn?” Quả nhiên, dù Tiểu Chu thích Tiểu Hoa cô nương thế nào đi nữa cũng không chấp nhận hài tử của muội ấy!

“Được, không sao cả, muội tự mình chăm sóc muội ấy!” Nguyệt nhi tức giận: “Muội nhìn lầm huynh rồi, uống cho huynh ngày đó ăn nói rất khí phách, không ngờ chỉ là nói dối...”

Chợt gò má mịn màng đang nói không ngừng của nàng bị hai bàn tay áp hai bên, kẹp miệng của Nguyệt nhi thành miệng gà con.

Tiểu Chu cúi sát đầu vào nàng, cái cằm do ra sức cắn răng mà hơi run run.

“Ta chưa từng nói ta thích Tiểu Hoa cô nương!” Tiểu Chu nói từng chữ từng chữ đanh thép, rõ ràng.

Gà con giật giật miệng, muốn nói nhưng không nói thành lời.

“Nếu muội muốn đưa Tiểu Hoa cô nương ra phủ, chăm lo cho nửa đời còn lại của muội ấy, ta có thể giúp muội, ta sẵn sàng giúp muội, nhưng điều kiện tiên quyết là...” Khuôn mặt màu lúa mạch của Tiểu Chu chợt chuyển thành màu đỏ sậm như gan heo.

Điều kiện tiên quyết là? Bỗng nhiên tim Nguyệt nhi không còn nghe lời nàng nữa, đập dữ dội.

Huynh ấy muốn nói gì?

Tiểu Chu lấy hết can đảm của cả cuộc đời ra: “Điều kiện tiên quyết là, nàng phải gả cho ta!”

Hắn nhất thời kích động, hôn Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi chớp chớp đôi mắt hạnh, chớp rồi lại chớp.

Người Tiểu Chu thích không phải là Tiểu Hoa cô nương, mà là nàng?

Là nàng!

“Xin lỗi!” Nhận ra mình vừa phi lễ Nguyệt nhi, Tiểu Chu vội buông tay: “Vừa nãy ta nhất thời kích động, không phải cố ý.”

Nhất thời kích động? Nguyệt nhi không vui nhíp mắt lại.

“Nhưng ta thật sự muốn thành thân với nàng!” Tiểu Chu do dự một lúc, mới sốt ruột cầm tay nàng: “Ta vẫn đang chờ khế ước bán thân của nàng đến hạn, dù sao Đồng gia cũng quy định chưa đến kỳ hạn thì không thể thành thân, nếu nàng bằng lòng, ta với nàng cùng nhau chăm sóc cho Tiểu Hoa cô nương, được không?”

Hắn thấp thỏm lo âu chờ Nguyệt nhi trả lời.

Đôi mắt hạnh khóa chặt hắn từ từ tràn ra nước mắt.

“Nguyệt nhi, ta sẽ đối xử tốt với nàng, ta vẫn luôn thích nàng, nàng là một nữ nhân thông minh, dịu dàng, lương thiện, ta thích nàng vì Tiểu Hoa cô nương mà nóng lòng, nhưng nếu có thể, nàng có thể mang tình cảm đối với Tiểu Hoa cô nương chia cho ta một chút không?”

Nàng nóng lòng không chỉ vì Tiểu Hoa cô nương, một nửa trong đó cũng là vì hắn!

Nàng nhiệt tình thúc đẩy Tiểu Hoa cô nương thành thân với thiếu gia, mục đích khiến cho Tiểu Chu thất vọng, để mình có cơ hội ở bên hắn.

Nàng không phải là nữ nhân dịu dàng lương thiện gì cả, thật ra nàng rất ích kỉ, rất ích kỉ!

Đôi môi xinh ra sức vênh lên, nước mắt rơi như mưa.
“Nguyệt nhi!” Thấy nàng

18. Chương 18: Chương Cuối

“Nàng vừa khỏi bệnh, không cần làm!” Tiểu nữ nhân này cứ không biết chăm sóc cho mình như vậy: “Ngủ thêm một lúc, ta sẽ gọi người đem đồ ăn sáng vào phòng.”

“Ừm!” Nàng mỉm cười gật đầu, hòa nhã cứ như đã trở về như lúc xưa.

Nàng chỉ cần duy trì như thế này là được!

“Thiếu gia, nô tỳ có thể mang nước vào chưa ạ?” Tiếng Nguyệt nhi truyền vào.

“Vào đi!” Hần tin Nguyệt nhi nhìn thấy Tiểu Hoa tỉnh lại, nhất định sẽ rất vui.

Vén tấm màn mỏng ngăn cách phòng khách và phòng ngủ, Nguyệt nhi ôm bình nước vào.

Nàng đổ nước vào bồn rửa mặt, lấy khăn lông sạch từ cái tủ bên cạnh ra, yên lặng đứng bên cạnh giá rửa mặt, hầu hạ Đồng Tiểu Ngộ lau mặt.

” Người đi thu dọn giường đi!” Đồng Tiểu Ngộ bước tới giá rửa mặt, nói.

“Vâng.”

Nguyệt nhi vừa đi tới giường, đã thấy một đôi mắt to như hai viên bảo thạch óng ánh đang nhìn nàng.

“Tiểu...” Không, phải sửa cách xưng hô: “Thiếu phu nhân?”

Nguyệt nhi vui vẻ quay đầu: “Thiếu gia... Thiếu phu nhân... Nàng ấy...”

Đồng Tiểu Ngộ chỉ khẽ cười, phản ứng của Nguyệt nhi hoàn toàn giống như hắn đã dự đoán.

Thiếu phu nhân? Tiểu Hoa sửng sốt.

Thiếu phu nhân không phải chỉ thê tử của Đồng Tiểu Ngộ sao?

Chàng đã thành thân?

Trong lúc nàng hôn mê?

Bỗng toàn thân Tiểu Hoa run rẩy, ngồi phắc dậy.

“Người đừng đứng lên, người vừa mới khỏe lại.” Nguyệt nhi vội xông lên, toan đỡ nàng nằm xuống.

“Đâu?” Tiểu Hoa không chịu, trái lại bắt lấy tay nàng hỏi vội.

Vừa rồi Nguyệt nhi gọi thiếu phu nhân, chứng tỏ nàng ấy cũng ở đây, nhưng nàng lại không nhìn thấy, nhất định là ở phòng khách.

Chỉ có nàng cho rằng hai người vẫn giống như lúc trước, thật ra mọi chuyện đã sớm thay đổi!

Hắn không bao giờ là của một mình nàng nữa, người mà đánh chết cũng không muốn thành thân như chàng cũng đã cưới thê tử rồi, nhất định nữ nhân ấy rất hoàn mỹ, mới có cách nắm giữ được trái tim chàng.

Nàng ấy không như nàng chỉ có tư cách làm vật cưng của hắn, chỉ có thể lớn vồn bên chân hắn, mãi mãi không thể ngồi ngang hàng với hắn được.

Thì ra, nàng vốn không phải vô dục vô cầu, thật ra nàng rất có lòng tham, chỉ vì không có nữ nhân nào khác xuất hiện bên cạnh hắn, nàng mới có thể yên lòng, nhưng khi hắn là của người khác rồi, nàng mới hiểu mình có bao nhiêu khát khao muốn được độc chiếm hắn.

“Cái gì đâu?” Nguyệt nhi không hiểu.

“Ta...” Tiểu Hoa cắn môi: “Cho ta gặp nàng ấy, được không?”

“Gặp ai?” Không chỉ Nguyệt nhi, ngay cả Đồng Tiểu Ngộ cũng buồn bực.

“Gặp... Thiếu phu nhân...”

“Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân không phải...”

Đồng Tiểu Ngộ chợt hiểu ra, ra hiệu ngăn không cho Nguyệt nhi nói tiếp.

“Ta không thể gặp sao?” Chẳng lẽ ngay cả tư cách gặp nàng cũng không có?

Sớm biết như thế, nàng thà rằng mình bệnh không khỏi, còn hơn vừa tỉnh lại đã phải đối mặt với hiện thực tàn nhẫn rằng hần đã tìm được tình yêu đích thực.

“Nàng đã gặp nàng ấy rồi.”

Một chiếc gương đồng vàng óng được đặt đối diện mặt nàng.

“Ta...”

“Hửm?”

“Là ta...” Tiểu Hoa không hiểu: “Ta là thiếu phu nhân?”

Sao có thể?

“Chàng bị phu nhân ép, vì hài tử trong bụng ta, nên không thể không cưới ta?” Vậy tại sao lần này hần lại không nổi giận? “Tiểu Hoa... Thiếu phu nhân, không phải thế, là do thiếu gia cậu ấy...” Chợt gương đồng nặng trĩu đột nhiên bị đặt vào tay nàng, nặng đến mức nàng suýt đứng không vững.

“Đặt lại chỗ cũ đi.” Đồng Tiểu Ngộ ra lệnh.

“Vâng, thưa thiếu gia.” Tại sao không để nàng nói hết?

“Nàng không muốn gả cho ta?” Đồng Tiểu Ngộ hỏi bằng giọng dừng dưng.

Không biết nên trả lời thế nào, nàng cúi đầu.

“Nói thật cho ta!” Ngón tay thon dài kiên định nâng cằm nàng lên.

Mặt hần không chút thay đổi, nàng không đoán được hần đang suy nghĩ gì, nên lo lắng không yên.

“Ta biết chàng tuyệt đối không muốn thành thân, vì thế...”

“Ta muốn nghe lời thật lòng!”

Nàng không dám nói!

Kinh nghiệm lần trước còn sờ sờ trước mắt, sao nàng dám!

“Ta còn tưởng, lúc Nguyệt nhi gọi nàng là thiếu phu nhân, nàng phải vui mừng hơn hờ mới đúng, nhưng ngược lại tại sao trông nàng lại đầy sợ hãi? Nàng đang sợ điều gì? Sợ ta không thật lòng? Sợ ta bị ép buộc? Sợ ta lại giận nàng, không đếm xỉa đến nàng?”

Những gì hần nói đều đúng!

“Tiểu Hoa, xem ra con người thật ngu xuẩn, chưa nếm thử sinh tử, sẽ không biết bản thân mình muốn gì!” Hần chuyển sang nâng má nàng: “Mà ta cũng là một kẻ ngốc, suýt chút nữa mất đi nàng mới khiến ta hiểu ra, cả cuộc đời này, ta không thể không có nàng, để nàng khỏe nhanh một chút, ta đã cưới nàng, để xung hỉ!”

“Đúng vậy! Tiểu Hoa...” Lại gọi sai rồi, thật rắc rối! “Thiếu phu nhân, thiếu gia thật sự vì xung hỉ cho người, huy động tất cả gia đình tôi tớ trong phủ từ trên xuống dưới, bày trí xong tất cả đồ dùng cho hôn lễ chỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-duoc-cung-chieu>